

ĮSŪNYSTĖ ¹

 . . . aš jaučiuosi puikiai, tai girdėdamas, tai gerai. Na, tai visada, kaip aš prieš tai sakiau: „Aš buvau laimingas, kai jie man pasakė: „Eikime į Viešpaties namus““. Aš manau, kad Dovydas kartą pateikė šį teiginį: „Eikime į Viešpaties namus““. Aš nežinau geresnės vietos, kur galėčiau būti, o jūs, kaip Viešpaties namuose.

² Taigi, šį vakarą, mes čia turime draugų, kurie yra atvykę iš pačios Džordžijos. Jie tikriausiai išvažiuos atgal po–po pietų, šį vakarą. Ir tuomet mes . . . Kai kurie iš jų atvyko iš toli, aš tikiuosi, kad jūs pasilikssite. Ir kiek kambarių mes turime - jie atverti jums.

³ Ir tada trečiadienio vakarą mes toliau tęsime nagrinėjimą, o paskui, jei Viešpats leis, vėl sekantį sekmadienį.

⁴ Ir paskui Čitakvoje prasideda šeštą. Tad visi, kas esate suplanavę atostogas, mes tikimės didingo, nuostabaus laiko Čitakvoje. Ten mes visuomet praleidžiame nuostabų laiką. Nelabai didelės minios, kartais mes turime . . . Ten sutelpa maždaug . . . Aš manau, kad mes ten laisvai galėtume sutalpinti dešimt tūkstančių. Bet įprastai, praėjusiais metais, aš manau mes turėjome apie septynis tūkstančius, kažką panašaus. Buvo viskas užimta, bet stovimų vietų užtektinai. Ir suolų, kuriuos jie galėjo sustatyti iki pat išėjimo. Ir taigi, mes laukiame šito.

⁵ Ir džiaugiuosi matydamas čia daug mūsų brolių tarnautojų. Aš niekaip negaliu prisiminti jo vardo, misionieriaus, brolio Humes ir sesės Humes, sėdintys tiesiai čia, ir mažyliai, mes džiaugiamės, matydami juos, misionierius. Kiti, brolis Pat, brolis Daulton, ir, o, tiesiog tiek daug, brolis Beler. Ir vos prieš kelias minutes mačiau brolių Colins. Ir, o, būtų šiek tiek sunkoka juos visus išvardyti. Bet mes labai džiaugiamės, turėdami jus šį vakarą čia, Viešpaties namuose. Šis didžiai brangus brolis Nevilas, sėdintis čia už manęs, kad melstųsi kartu su manimi, kol mes mokysime Žodžio. Čarli, malonu jus matyti ir sesę Nelę čia šį vakarą, mažylius. Tai yra . . . ir Biblijos mokymas paprastai yra labai . . . Taip, broli Velšai, aš tiesiog . . . ieškojau jūsų, matau, kad jūs dabar sėdi ten, gale.

⁶ Biblijos mokymas paprastai būna šiek tiek apgaulingas, šiek tiek, jūs žinote, kaip mes tai vadiname, lyg vaikščiojant plonu ledu. Bet mes tiesiog manome, kad galbūt šiuo atveju ir šiuo metu, būtų gerai, tarsi atvesti bažnyčią, mano manymu, prie visiško supratimo, poziciškai - kas mes esame Kristuje Jėzuje. Ir kartais aš manau, kad pamokslavimas yra nuostabus dalykas, bet aš tikiu, kartais, broli Beler, kad mokymas peržengia tai, jis tarsi . . . ypač bažnyčiai.

Taigi, pamokslavimas paprastai pagauna nusidėjėlių, ir Žodis atneša jam pasmerkimą. Bet mokymas pastato žmogų poziciškai – tai kas jis yra. Ir mes niekada deramai negalėsime turėti tikėjimo, kol poziciškai nežinosime, kas mes esame.

⁷ Taigi, jeigu Jungtinės Valstijos, ši nuostabi šalis čia, nusiųstu mane į Rusiją, kaip šios tautos ambasadorių, į Rusiją, tuomet, jeigu jie oficialiai išsiuntė mane į Rusiją – visa galia, kuria turi Jungtinės Valstijos, yra už manęs. Mano žodis yra lygiai toks pat, kaip ir Jungtinių Valstijų, jeigu aš buvau pripažintas kaip ambasadorius.

⁸ Ir tuomet, jeigu Dievas pasiuntė mus būti Jo ambasadoriais – visa galia, kuri yra Danguje, visa, kas yra Dievas, visi Jo Angelai ir visa Jo galia – stovi už mūsų žodžių, jeigu mes esame teisingai paskirti, pasiūsti pasiuntiniai žmonėms. Dievas turi pagerbti Žodį, nes Jis yra užrašęs su atsakingumu, kad „Ką jūs suriškite žemėje, tą Aš surišiu Danguje. Ką jūs atriškite žemėje, tą Aš atrišiu Danguje. Ir Aš duodu tau Karalystės raktus“. O, kokius didingus pažadus Jis davė bažnyčiai!

⁹ Ir aš, po anos dienos... Daugelis iš jūsų, aš manau, ši rytą buvote čia ir girdėjote, kaip aš bandžiau nusižemėjęs ir paprastai paaiškinti regėjimą, kurį aš mačiau apie Dangų.

¹⁰ Aš jokiais būdais net nebandyčiau abejoti niekuo, ką man kas nors būtų pasakęs, jog jam Dievas sakė. Aš patikėčiau tuo, netgi jeigu aš nematyčiau to Rašte, aš vis tiek norėčiau patikėti to brolio žodžiu. Aš—aš tiesiog pasilikčiau su Biblija, bet vis tiek aš tikėčiau, kad galbūt brolis tiesiog kažkaip neteisingai tai suprato, kad jis, turbūt, tiesiog truputi tame susimaišė. Ir vis tiek tikėčiau, kad jis—jis yra mano brolis.

¹¹ Ir jeigu yra kažkas, kas dega mano širdyje, ir aš tikiuosi, kad tai niekada nepaliks manęs visus ateinančius metus, aš niekada nepamiršiu to, kas įvyko praėjusio sekmadienio rytą, prieš savaitę. Tai padarė su manimi kažką tokio, kas iš esmės pakeitė mano gyvenimą. Aš—aš nebijau. Aš—aš visiškai neturiu jokios mirties baimės. Mirties iš viso nereikia bijoti. Ir jums jos—jos nėra ko bijoti, jeigu jūs tik suprantate. Taigi, galbūt jei... Jūs turėtumėte turėti išgyvenimą, kad tai žinotumėte, nes nėra būdo kaip tai paaiškinti. Jūs negalite rasti žodžių, nes jų nėra anglų žodyne, ar kitame žodyne, kadangi tai yra Amžinybėje; nėra vakar, nėra rytojaus, visa tai – dabartinis laikas. Ir nėra jokio: „aš jaučiuosi gan gerai, – o po valandos, – aš jaučiuosi nekaip“, o dar po valandos: „vėl jaučiuosi gerai“. Tai nuolatos dabartinis laikas. Suprantate? Niekada nesibaigia, tiesiog ta šlovinga ramybė, kažkas.

¹² Ir ten negali būti jokios nuodėmės, negali būti jokio pavydo, negali būti jokios ligos, ten—ten niekas niekada nepasieks tos Dangiškos šalies. Ir jeigu turėčiau ypatingą garbę tai pasakyti, kas, galbūt ir ne. Jeigu aš neišsakysiu, tuomet aš meldžiu,

kad Dievas man atleistų. Bet jeigu aš turiu ypatingą garbę, ir tai buvo, kad Dievas leido man būti pagautam, kad kažką pamatyčiau, tai aš nurodyčiau tai, kaip pirmąjį Dangu. Ir tuomet, aš manau, vienas Biblijoje, vardu, aš manau, tai buvo Paulius, kuris buvo pagautas į trečiąjį Dangu. Ir jeigu tai buvo taip šlovinga pirmajame Danguje, tai kas gi yra tame trečiame Danguje? Nenuostabu, kad jis negalėjo kalbėti apie tai keturiolika metų! Jis pasakė, kad jis nežinojo, ar jis buvo kūne ar ne kūne. Su šiuo didžiu apaštalu, ne tai, kad dalytis jo—jo—jo pareigomis ar stengiantis būti panašiais kaip buvo jis, bet aš galiu pasakyti kartu su juo, kad aš nežinau, ar aš buvo šiame kūne, ar ne kūne. Vienintelis dalykas, tai buvo taip tikra, kaip aš žiūriu į jus.

13 Ir aš visada norėjau žinoti, ar bus taip, kad aš eisiu pro šalį ir pamatysiu praplaukiantį debesėlį, dvasią, ir sakysiu: „Štai eina brolis ir sesuo, tai Čarlis ir Nelė. Štai ten eina brolis ir sesuo Spencer“ . Tai visada man buvo galvosūkis. Jeigu mano akys kape irsta ir pūna, jei mano ausų nebėra, kad galėčiau girdėti, ir jeigu mano visas kraujas ištekėjo, ir jie užbalzamavo tai, ir jis yra vandenyje arba po žeme, ir pas mane nebeliktų protinių sugebėjimų, mano viso protinės ląstelės dingę, tuomet kuo aš būčiau, kaip ne sklendant ore dvasia? Ir tai man kėlė nerimą. Kaip aš norėčiau pasakyti: „Sveikas, broli Pat, o, kaip malonu jus matyti! Sveikas, broli Nevilai, kaip norėčiau jus pamatyti!“ Bet aš galvojau: „Na, jeigu aš neturiu nieko, kuo galėčiau matyti, jokios burnos, kad kalbėti, tai supuvo, virto į dulkes, kaip aš galėčiau pasakyti: ‚Sveikas, broli Pat, - Sveikas, broli Nevilai‘, - ar panašiai: ‚Labas, Čarli?‘“

14 Bet dabar aš žinau, kad tai ne taip. Nes Raštuose parašyta, kur aš sakau, kad tai neprieštarauja: „Nes jei ši žemiška palapinė suirs, mūsų jau laukia kita“ , - kita palapinė, kuri turi akis, ausis, lūpas, protinius sugebėjimus. „Jei ši žemiškoji palapinė suirs!“ Pas ją yra kūnas, kuriame aš galiu jausti, galiu kalbėti.

15 Ir aš tik dabar supratau štai ką, tai kad Mozė mirė ir buvo nežinomame kape aštuonis šimtus metų, ir Elijas iškeliavo Dangun prieš penkis šimtus metų iki to, bet ant Atsimainymo kalno juos rado kalbančius su Jėzumi.

16 Po to, kai Samuelis buvo miręs apie tris ar penkis metus, ir Endoro ragana iškvietė jį, ji krito veidu žemyn, ir ji pasakė: „Tu mane apgavai, nes tu ir esi Saulius“. Ji tarė: „Kadangi aš matau dievus!“ Suprantate, ji buvo pagonė. „Aš matau kylančius dievus“.

17 Ir taigi, Saulius negalėjo jo pamatyti, ir jis paklausė: „Kaip jis atrodo? Apibūdink man jį“.

Pasakė: „Jis liesas, ir ant pečių turi apsiaustą“.

18 Pasakė: „Tai pranašas Samuelis, atvesk jį čia priešais mane“. Ir aš noriu, kad jūs pastebėtumėte, jog Samuelis nebuvo praradęs

jokio savo asmeniškumo. Jis tebebuvo pranašas. Jis pasakė Sauliui tiksliai, kas įvyks sekančią dieną.

¹⁹ Taigi, suprantate, mirtis mūsų visiškai nesunaikina, kai mes raudame, aimanuojame ir liūdime prie kapo. Ji tik pakeičia mūsų gyvenamąją vietą. Ji perkelia mus iš vietos į... Kas yra amžius? Jeigu aš nugyvensiu dar vieną valandą, aš pragyvensiu ilgiau už kai kuriuos šešiolikmečius, aš pragyvensiu ilgiau už penkiamečius. Amžius yra niekas. Mes tiesiog patalpinti čia su tam tikru tikslu, kad padaryti kažką.

²⁰ Na, taigi, daugelis iš šių, čia sėdinčių, gražiai atrodančių motinų, kai kurioms iš jų šešiasdešimties ar septyniasdešimties metų, pasakytų: „Na, ką aš tokio padariau, broli Branhamai?“ Jūs užauginate savo vaikus. Jūs padarėte tai, ką jūs ir turėjote padaryti.

²¹ Galbūt koks nors pagyvenęs tėtis, sėdintis čia, pasakytų: „Na, aš akėjau laukus, aš padariau *tai*. Aš niekada nepamokslavau“. Bet jūs darėte būtent tai, kam jus Dievas ir siuntė. Čia yra vieta dėl jūsų.

²² Vakar aš kalbėjau su pagyvenusiu gydytoju, vienu iš mano draugų gydytojų, bičiulių, maždaug aštuoniasdešimties metų. Ir jo brolienė yra čia bažnyčioje šį vakarą, ir ji tik mažumėle, šiek tiek jaudinosi dėl jo. Ir aš nuvykau aplankyti jo. Ir vos tik aš pradėjau su juo kalbėtis, jis nušvito, papasakojo man apie tai, kaip jis prieš daug metų važiavo medžioti į Koloradą, į tą pačią vietovę, kurioje aš medžioju. Tiesiog toks puikus ir nušvitęs! Ir aš paklausiau: „Gydytojau, kiek ilgai jūs užsiimate ta veikla?“

²³ Jis atsakė: „Kai tave dar maitino“. Ir gilumoje aš pasakiau... „Ir daugelį kartų, - jis pasakė, - aš dirbau, pasikinkęs savo vežimaitį, pritvirtindavau krepšius prie savo arklio balno. Pasiimdavau kuprinėlę ir eidavau“.

²⁴ Ir aš pasakiau: „Taip, keliaudavote upelio pakrantėmis, antrą valandą nakties, su savo žibintuvėliu, bandydamas surasti namą, kur mažam vaikui skaudėjo pilvuką arba motinai prasidėjo gimdymo sąrėmiai“.

- Teisingai.

²⁵ Ir aš tariau: „Žinote, gydytojau, aš tikiu, kad anapus šios skiriamosios linijos čia, tarp mirtingųjų ir nemirtingųjų, Dievas turi vietą seniems geriems gydytojams, kurie štai taip tarnavo“.

²⁶ Didelės ašaros pasirodė jo akyse ir jis pradėjo verkti, ištiesė savo pasilpusias rankas ir pasakė: „Broli, tikiuosi, kad taip“. Anapus šalyje, Dievas teisia žmogaus sielą - tai kas jis yra.

²⁷ Tuomet aš jam pateikiau tam atitinkančią Rašto vietą. Daug kartų, ardamas vakarais tuos niūrius, dumblinus laukus, stengdamasis kam nors padėti, galbūt niekada už tai negavo nei cento, bet viskas gerai. Aš pasakiau: „Jėzus Rašte yra pasakęs:

„Palaiminti gailestingieji, nes jie susilauks gailestingumo““. Ir tai tiesa.

²⁸ Ir ši vakarą mes norime įtvirtinti bažnyčią šiose trijose pamokose, jei Dievas leis, kaip ir į ką žiūrėti, kuo mes esame. Mes pradėsime nuo Knygos 1-o skyriaus, Pauliaus laiško Efezui. Ir per sekančius mūsų tris mokymus, mes paimsime tris pirmuosius skyrius, stengdamiesi, jei tik mes galėsime, kiekvieną vakarą paimti po vieną skyrių. Ši vakarą, trečiadienį ir sekančio sekmadienio rytą. Efeziečiams 1-as skyrius. Dabar, kai mes nagrinėjame kartu, aš norėčiau pasakyti tai, kad ši Knyga Efeziečiams yra tobulai lygiagreti Senojo Testamento Jozuės Knygai. Efeziečiams, Knyga Efeziečiams.

²⁹ Taigi, atminkite, jeigu mes netikėtai nukrypsime nuo jūsų mokymo, tiesiog atleiskite mums ir pakęskite mus kurį laiką. Prieš mums atverčiant tai, paprašykime Jo padėti mums, kai mes palenkiame savo galvas.

³⁰ Viešpatie, mes artėjame prie Tavo švento ir pašventinto Rašto, ir Jis yra saugesnis, nei visi dangūs ir žemė. Nes mes skaitome šiame Žodyje, vadinamam Biblija, kad „Abu, dangus ir žemė praeis, bet Mano Žodis niekada nepraeis“. Tad šią iškilmingą valandą, kai aš ateinu prie šios sakyklos ši vakarą, prieš išpirktuosius Tavo Krauju, tuos brangius, mylimus mirtinguosius, kurie sėdi čia ši vakarą, griebdamiesi kaip galėdami už bet kokios, netgi mažiausios vilties, kad išsilaikytų dėl tos Šviesos, kuri ateina. Tegul jos būna užtektinai ši vakarą, kad kiekvienas čia esantis tikintysis pamatytų savo padėtį, ir kiekvienas, kuris dar nepateko į šį didį bendravimą, spaustūsi į Karalystę, Viešpatie, belstūsi į duris, kol Sargas neatidarys durų. Suteik tai, Viešpatie.

³¹ Mes čia skaitome, kad ši Biblija negali būti asmeniškai aiškinama. Dieve, neduok, kad aš, Tavo tarnas, arba bet kuris kitas tarnas bandytų savaip aiškinti Žodį. Tiesiog skaitykime Jį ir tikėkime Juo, taip, kaip Jis yra parašytas. O ypač mes, kaimenių ganytojai, mes pastoriai, kurie vieną dieną susirinksime ten, toje šlovingoje Šalyje, su mažosiomis kaimenėmis, ir mes atsistosime Viešpaties Jėzaus Akivaizdoje, ir pamatysime, kaip ateina Pauliaus, Petro, Luko, Morkaus, Mato ir visų jų kartos, ir pamatysime, kaip jie ten teisiami su savo grupėmis. Dieve, suteik, kad aš galėčiau sudėti prie tavo kojų dešimt milijonų trofėjų, kol aš nuolankiai prišliaušiu ir uždėsiu savo rankas ant Tavo brangių kojų, ir pasakysiu: „Viešpatie, jie yra Tavo“.

³² O Dieve, pripildyk mus naujai Savąją Dvasia ir Savo meile ir Savo gerumu. Ir te mes, kaip poetas prieš daugelį metų išreiškė dainoje: „Brangus mirštantis Avinėli, Tavo brangus Kraujas niekada nepraras savo jėgos, kol visa atpirktoji Dievo Bažnyčia bus išgelbėta, kad daugiau nenusidėtų. Ir nuo tada,

tikėjimu aš išvydau tą srovę, tekančią iš Tavo žaizdos; atperkanti meilė buvo mano objektu, ir bus iki pat mano mirties. Tuomet kilnesnėje, mielesnėje dainoje, – jis tęsia, – aš dainuosiu apie Tavo išgelbėjančią jėgą; kai šis vargšas šveplas, mikčiojantis liežuvis nutils kape“. Tuomet kapas neturės jokios mirties Tavo vaikams. Tai tik poilsio vieta, arba slėptuvė, kur šis sugedimas apsilvils nesugendamumu.

³³ Te ši vakarą mes pamatysime tai Viešpatie, aiškiai, kaip tai mums yra duota Žodyje. Suteik mums supratimą. Ir sustatyk mus, Viešpatie, mūsų pareigų postuose, kad mes galėtume ištikimai tarnauti, kol Tu ateisi. Mes prašome to Jėzaus Vardu ir dėl Jo. Amen.

³⁴ Taigi, Knyga Efeziečiams, kaip ką tik aš sakiau, aš. . . mano nuomone, yra viena iš didingiausių Naujojo Testamento Knygų. Ji palieka mus ten, kur kalvinizmas bėga į vieną kraštutinumą, o armenizmas – į kitą kraštutinumą, tačiau Knyga Efeziečiams sujungia tai kartu ir poziciškai pastato Bažnyčią.

³⁵ Taigi, aš sulyginau ją su Jozue. Jeigu jūs atkreipėte dėmesį, Izraelis buvo išvestas iš Egipto, ir yra trys jų kelionės etapai. Vienas etapas – išėjimas iš Egipto. Sekantis etapas buvo tyrlaukiai. Ir kitas etapas buvo Kanaanas.

³⁶ Taigi, Kanaanas nesimbolizuoja Tūkstantmečio laikotarpio. Jis vien tik reiškia nugalėtojo laikotarpį, įveikimo laikotarpį, nes Kanaane jie žudė, degino ir užimdavo miestus. O Tūkstantmetyje nebus mirties.

³⁷ Bet dar vienas dalykas, kurį jis daro – tai atneša išteisinimą tikėjimu, po to, kai jie įtikėjo į Moze ir išėjo iš Egipto. Pašventinimą – sekant Ugnies Stulpu ir išpirkimą, aukojamojo avinėlio tyrlaukiuose. Ir tada – įėjimas į žemę, kuri buvo pažadėta.

³⁸ Taigi, kas yra pažadėtoji žemė Naujojo Testamento tikinčiajam? Pažadas – tai Šventoji Dvasia. „Nes paskutinėmis dienomis, – Joelio 2:28, – aš išliesiu savo Dvasią ant kiekvieno kūno. Jūsų sūnūs ir jūsų dukterys pranašaus. Ir ant Savo tarnų bei tarnaičių Aš išliesiu Savo Dvasios, ir jie pranašaus. Aš parodysiu stebuklus viršuje danguose. Ir žemėje – ugnies stulpus, dūmus ir miglą“. Ir Petras pasakė Sekminių dieną po to, kaip paėmė temą ir pradėjo pamokslauti: „Atgailaukite, kiekvienas iš jūsų, ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu, nuodėmių atleidimui“, – dovanoti, atleisti, patraukti visus praėjusius nusižengimus.

³⁹ Ar jūs atkreipėte dėmesį, kad Jozuė, prieš jiems pereinant Jordaną, Jozuė pasakė: „Pereikite per stovyklą ir išplaukite savo drabužius, ir pasišvęskite kiekvienas iš jūsų, ir tegu niekas nesiartina prie savo žmonos, nes per tris dienas jūs pamatysite Dievo šlovę“. Suprantate? Tai – tai procesas, pasirošiant paveldėti pažadą. Taigi, pažadas Izraeliui, buvo tas,

kad Dievas davė Abrahamui pažadą dėl Palestinos žemės, ir ji turėjo visam laikui tapti jų nuosavybe. Ir jie visada turėjo pasilikti tame krašte.

⁴⁰ Taigi, jie praėjo tris etapus, keliaudami į tą pažadėtą žemę. Taigi žiūrėkite, tai puikiai pavaizduota Naujajame Testamente.

⁴¹ Taigi, kaip aš sakiau, tai nesutampa su kai kurių jūsų mąstymu. Kai kurie iš jūsų, brangūs nazarėnai, Dievo Bažnyčia ir taip toliau, neieškite, kad tai skaudintų, bet tiesiog atidžiai stebėkite, ir stebėkite provaizdžius. Stebėkite ir žiūrėkite ar kiekviena vieta tiesiog nesutampa tobulai.

⁴² Buvo trys kelionės etapai, ir šioje kelionėje yra trys etapai. Nes, mes esame išteisinti tikėjimu, tikėdami į Viešpatį Jėzų Kristų, palikdami Egipto žemę, išeiname. O paskui esame pašventinami per Jo Kraujo auką, nuplauti nuo nuodėmių ir tampame keliautojais, laikinai apsigyvenusiais, tvirtindami, kad ieškome šalies, miesto, kuris ateina, ar pažado.

⁴³ Taigi laikinai apsigyveno tyrlaukiuose, neturėdami kur pailsėti, keliavo naktis po nakties, sekdami paskui Ugnies Stulpą, bet, galu gale, atėjo į pažadėtą žemę, kur jie išikūrė.

⁴⁴ Štai kur ateina tikintysis. Pirma jis ateina prie suvokimo to, kad jis nusidėjęs; tuomet jis atskiriamas vandeniui, vandens apsiplovimu, per Kraują, ir . . . ar tiksliau, vandens apsiplovimu per Žodį, tikėdamas į Viešpatį Jėzų Kristų. Tada, būdamas išteisintas tikėjimu, jis tampa dalininku ir turi taiką su Dievu per Kristų, pakrikštytas Jėzaus Kristaus Vardu, kad praleistų jį į kelionę. Ar supratote tai? Į kelionę! Tuomet jis tampa laikinai apsigyvenusiuoju ir keliautoju. Jis yra savo kelionėje į ką? Į pažadą, kuri Dievas davė.

⁴⁵ Izraelis dar nebuvo gavęs pažado, bet jie buvo savo kelionėje. Ir neiškeliant . . . Prašau, supraskite. Štai kur jūs kritote, nazariečiai ir šventumo piligrimai ir kiti. Kadangi Izraelis, kai jie atėjo į tą vietą, į Kadeš Barnėją, kai žvalgai nuėjo ir pasakė: „Šalis yra didelė“, bet kai kurie iš jų grįžo ir pasakė: „Mes negalime jos užimti, nes miestai apjuosti siena ir taip toliau“. Bet Jozuė ir Kalebas išstojo ir pasakė: „Mes esame daugiau nei pajėgūs užimti ją!“ Kadangi jie jau pasirašė patvirtinanti dokumentą, jie tikėjo dviem malonės darbais, išteisinimu ir pašventinimu, ir toliau negalėjo pajudėti. Ir, paklauskite, visa ta karta mirė tyrlaukiuose. Bet du, kurie perėjo į pažadėtąją žemę ir atnešė įrodymą, kad tai buvo gera žemė, „ir mes buvome daugiau nei pajėgūs užimti ją, kadangi tai buvo Dievo pažadas“. Tuomet, užuot žmonės eję toliau, gaudami Šventąją Dvasią, kalbėdami kalbomis, gaudami Dievo jėgą, Šventosios Dvasios krikštą, ženklus, stebuklus, nepaprastus dalykus, jie palaikė, kad tai sugriaus jų mokymo tradiciją. Ir kas nutiko su tuo? Žuvo šalyje! Teisingai.

46 Tačiau tikintieji, Kalebo ir Jozuės grupė, kuri ėjo toliau į pažadą, jie persikėlė į tą kraštą, užėmė žemę ir įsikūrė šalyje - kaip savininkai. Ir mes niekada nesustokime ties išteisinimu, pašventinimu. Eikime toliau prie Šventosios Dvasios krikšto. Nesustokime prie tikėjimo į Viešpatį Jėzų, esant pakrikštytiems. Nesustokime prie to, kad Jis apvalė mus nuo nuodėmingo gyvenimo. Bet dabar mes toliau siekiame pozicijos, pažado dėl Šventosios Dvasios krikšto. Nes Petras Sekminių dieną pasakė: „Nes pažadas skirtas jums ir jūsų vaikams, ir visiems toli esantiems, tiek kiek Viešpats, mūsų Dievas pašauks“.

47 Taigi, Efezas, kaip Jozuė, pastato mus poziciškai. Ar atkreipėte dėmesį, Jozuė, po to, kai perėjo į tą šalį ir užėmęs kraštą, tuomet jis padalijo kraštą. „Efremas *čia*, Manasija *čia*, ir šitas *čia*, Gadas *čia*, Benjaminas *čia*“. Jis padalijo kraštą.

48 Ir atkreipkite dėmesį! O, tai tiesiog uždega mūsų širdis! Kiekviena iš tų hebrajų motinų, gimdančių tuos vaikus, savo gimdymo skausmuose ji ištardavo tą pačią vietą, kurioje vietoje jie užims poziciją pažadėjote šalyje. O, tai didis mokymas! Jeigu tik mes galėtume išsamiai į ją įsigilinti, kas užtruktų valandų valandas. Vieną dieną, kai suremontuosime savo bažnyčią, aš tiesiog norėčiau atvykti ir praleisti tame visą mėnesį ar du, tiesiog pasiliekančiam tame. Pažiūrėkite, kaip jos, kiekviena iš tų motinų, kai ji sušukdavo: „Efraimas“, - gimdydama, poziciškai paskyrė ją ten, kur jo kojos buvo naftoje. Tiesiog tiksliai kiekvieną iš jų, kad ir kur jie buvo!

49 Ir Jozuė, to nežinodamas, bet po įkvėpimu, vedamas Šventosios Dvasios, pabuvojęs pažadėtoje žemėje, davė kiekvienam vyrui jo pažadą, tiksliai tai, ką Šventoji Dvasia buvo pažadėjusi ten, per gimimą.

50 Kaip kad Dievas kai kuriuos paskyrė bažnyčioje, per gimdymo skausmus! O, jie kai kada tampa siaubingi. Kai bažnyčia dejuoja dėl išorinio pasaulio persekiojimų, tikėdama į Viešpatį Jėzų, kad Šventosios Dvasios pažadas mums yra toks pat realus, kaip tai buvo per Sekmines, kaip jie dejuoja ir verkia per gimdymo skausmus! Bet kai jie gimsta, ir poziciškai gimsta į Dievo Karalystę, tuomet Šventoji Dvasia paskiria bažnyčioje kai kuriuos apaštalais, kai kuriuos pranašais, kai kuriuos mokytojais, kai kuriuos pastoriais, kai kuriuos evangelistais. Tada Jis duoda ten kalbėjimą kalbomis, kalbų aiškinimą, pažinimą, išmintį, išgydymo dovanas, įvairių rūšių stebuklus.

51 Kur bažnyčia yra... Taigi, su šiuo tikslu aš tai ir darau. Bažnyčia visada bando užimti kieno nors kėtę. Bet nedarykite to. Jūs niekada negalėsite auginti javų Efraimo pusėje, jeigu esate Manasis. Jūs turite užimti savo vietą Kristuje, užimti ją poziciškai. O, tai darosi giliau ir turtingiau, kai mes įeiname *čia*, kaip Dievas vieną pastato bažnyčioje kalbėti kalbomis, kitą... Taigi, daug kartų mus mokė, kad „mes visi turime kalbėti

kalbomis“. Tai klaidinga. „Mes visi turime daryti tai“. Ne, neturime. Jie visi nedarė vieno dalyko. Kiekvienas iš jų buvo . . .

⁵² Kiekvienas, kraštas buvo numatytas ir padalintas per įkvėpimą. Ir, kiekvienas, aš galėčiau paimti Raštą ir tiksliai jums tai parodyti, kad jis juos pastatė būtent į tą vietą, kur jie ir turėjo būti poziciškai, kaip kad dvi pusės giminės turėjo pasilikti anapus upės, kaip jų motinos šaukdavo jiems gimstant, ir kaip kiekviena ta vieta turėjo būti.

⁵³ Ir taigi, kai jūs jau įėjote, tai nereiškia, kad jūs esate laisvi nuo karo. Jūs vis dar turite kovoti dėl kiekvieno žemės colio, ant kurio jūs stovite. Taigi, suprantate, Kanaanas nesimbolizavo didingojo Dangaus, kadangi tai yra karas, sunkumai ir žudymai, kovos ir taip toliau. Bet jis simbolizavo tai, kad turi būti tobulasėjimas.

⁵⁴ Štai kur šiandien bažnyčia pralaimi - tameėjime. Ar jūs žinote, kad net jūsų pačių elgesys gali kam nors sutrukdyti gaunant išgydymą? Jūsų netinkamas elgesys, jūsų, tikinčiųjų, neišpažintos nuodėmės, gali būti priežastimi to, kad ši bažnyčia patirs skaudžią nesėkmę. Ir Teismo dieną, už kiekvieną to dalelę, jūs turėsite atsakyti. „O, - sakote, - taigi, palaukite minutėlę, broli Branhamai“. Na, tai yra Tiesa. Pagalvokite apie tai!

⁵⁵ Jozuė, po to, kai perėjo į tą kraštą, Dievas davė jam pažadą, kad. . . Tik pagalvokite, kovoti visas tas kovas, neprarandant nė vieno žmogaus, neturint jokio įbrėžimo, neturint seselės ar pirmosios pagalbos, ar tvarsčių. Amen. Dievas pasakė: „Kraštas yra jūsų, eikite ir kovokite“. Pagalvokite, dalyvaujant kovose, ir aplinkui netgi nebuvo „Raudonojo Kryžiaus“, niekas nesužeistas!

⁵⁶ Ir jie išžudė amorus ir hetitus, bet jų pačių tarpe nei vienas nebuvo sužeistas, kol į stovyklą neįėjo nuodėmė. Ir kai Achanas paėmė tą babilonišką apdarą, tą aukso luitą ir paslėpė tai savo stovyklavietėje, tuomet sekančią dieną jie neteko šešiolikos vyrų. Jozuė tarė: „Sustokite! Sustokite! Palaukite minutėlę, čia yra kažkas ne taip! Kažkas čia ne taip. Mes paskelbsime septynių dienų pasninką. Dievas davė mums pažadą: „Niekas mums nepakenks“. Mūsų priešai kris prie mūsų kojų. Ir čia kažkas negerai. Kažkas kažkur yra ne taip, nes čia pas mus guli šešiolika lavonų. Tai broliai izraeliečiai, ir jie negyvi“.

⁵⁷ Kodėl jie žuvo, nekalti žmonės? Kadangi vienas žmogus išėjo iš rikiuotės. Jūs matote priežastį, kad šito reikia mokyti? Bažnyčia išsirikiavusi, išsirikiavusi su Dievo Žodžiu, išsirikiavusi su Dievu ir vienas su kitu, eidama visiškai teisingai, rimtai, visų žmonių akivaizdoje, bijodama Dievo. Kadangi vienas žmogus pavogė drabužį ir padarė tai, ko jis neturėjo daryti, šešiolika žmonių, neteko gyvybės! Aš manau, kad buvo šešiolika, galbūt daugiau. Manau, kad buvo šešiolika žuvusių vyrų.

58 Jozuė sušuko, pasakė: „Kažkas negerai! Dievas davė pažadą, ir kažkas negerai“.

59 Kai mes atvedame ligonius į priekį, ir jie nepasveiksta, mums reikia paskelbti rimtą pasininką, sušaukiant susirinkimą. Kažkas kažkur negerai. Dievas davė pažadą, Dievas turi laikytis to pažado, ir Jis tai padarys.

60 Jis paskelbė pasininką. Ir jie sužinojo, jie metė burtus. Ir Achanas prisipažino. Jie nužudė Achaną, šeimą ir visus, ir visa pavertė pelenais, palikdami juos ten kaip prisiminimą. Ir Jozuė toliau tęsė kovas, užimdamas viską, be jokio įbrėžimo ir žaizdos. Štai taip.

61 Viena dieną jam prireikė šiek tiek laiko, papildomo laiko. Saulė leidosi, vyrai negalėjo naktį gerai kautis. Jozuė, tas didis karys, Dievo pateptas, poziciškai pastatytas šalyje, kaip efeziečiai naujai Bažnyčiai, valdė, užvaldė, užvaldydami šalį, užimdami ją. Jam reikėjo šiek tiek laiko, todėl jis tarė: „Saulė, stovėk ramiai!“ Ir ji stovėjo ramiai maždaug dvylika valandų, kol jis užėmė kraštą. Suprantate?

62 Taigi, Knyga Efeziečiams poziciškai pastato mus Kristuje, kaip jie buvo Šventoje Žemėje. Mes esame patalpinti ne Šventoje Žemėje, bet - Šventoje Dvasioje! Taigi, tiesiog paskaitykime Žodį, pažiūrėkime, kokia yra tobula bažnyčia:

Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas, . . .

63 O, man tai patinka! Dievas padarė jį apaštalu. Jokie vyresnieji nedėjo ant jo rankų, jokie vyskupai jo niekur nesiuntė, bet Dievas pašaukė jį ir padarė jį apaštalu.

Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas, šventiesiems (pašvestiems), esantiems Efeze, ir ištikimiesiems Jėzuje Kristuje:

64 Žiūrėkite, kaip jis kreipiasi į juos. Tai nėra netikintiems. Tai yra bažnyčiai. Tai kreipimasis į išsauktuosius, pašventintuosius ir pašauktuosius, kurie yra Kristuje Jėzuje.

65 Taigi, jeigu jūs norite sužinoti, kaip mes įeiname į Jėzų Kristų, jeigu jūs atsiverstumėte Pirmą Korintiečiams 12, ten pasakya: „Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną Kūną“. Kaip? Pakrikštyti kuo? Šventąja Dvasia. Ne vandens krikštu, jūs, Kristaus Bažnyčios žmonės, bet viena iš didžiosios raidės D-v-a-s-i-a, viena Dvasia. Ne vienu rankos paspaudimu, ne vienu dokumentu, ne vienu pašlakstymu. Bet „Viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną Kūną“, mūsų paveldą, Žemę, kurioje Dievas duoda mums gyventi - Šventąją Dvasią. Tiesiog kaip davė Kanaaną žydams, taip Jis mums davė Šventąją Dvasią. „Viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną Kūną“. Ar supratote tai?

66 Taigi, jis kreipiasi į dvasinius kanaaniečius, Izraelį, dvasinį Izraelį, kuris užvaldė šalį. O, argi jūs nesidžiaugiate, kad

išėjote iš Egipto česnakų? Argi jūs nesidžiaugiate, kad išėjote iš tyrlaukių? Ir, atminkite, jie turėjo valgyti manną, Angelų maistą iš Dangaus, kol jie perėjo į šalį. Ir kai jie perėjo į šalį, manna nustojo kristi. Tuomet jie buvo visiškai subrendę, ir jie valgė tos šalies javus. Taigi, dabar, kai jūs jau daugiau nebe kūdikiai, dabar, kai jūs jau nebenorite tikro Evangelijos pieno, kai jūs nebereikia myluoti kaip kūdikių, lepinti ir įtikinėti, kad eitumėte į bažnyčią, dabar, kai jūs esate visiškai pilnai subrendę krikščionys, dabar jūs esate pasiruošę maitintis tvirtu maistu. „Jūs esate pasirengę į kažką tai įeiti“, - jis pasakė. Jūs esate pasirengę suprasti kažką, kas yra gilų ir sodrų. O, mes netrukus įeisime į tai. Ir, o, tai buvo paslėpta nuo pasaulio sukūrimo. Jis pasakė: „Dabar, kai jūs jau įėjote į tai, aš adresuoju tai jums“. Ne tiems, kurie ką tik išėjo iš Egipto, ne tiems, kurie dar kelyje, bet tiems, kurie yra pažadėtoje šalyje, kurie gavo pažadą.

⁶⁷ Kiek iš jūsų esate gavę Šventosios Dvasios pažadą? O, argi jūs nesidžiaugiate, kad esate šalyje? Čia dabar, valgotė senuosius grūdus, valgotė stiprius Dievo dalykus ir turite aiškų supratimą. Jūsų—jūsų dvasiniame prote daugiau nebėra sumaištis. Jūs tiksliai žinote, Kas Jis yra. Jūs tiksliai žinote, koks Jis yra. Jūs tiksliai žinote, kur jūs einate. Jūs tiksliai žinote viską apie Tai. Jūs žinote, į Ką jūs įtikėjote, ir esate tikri, kad Jis pajėgus išsaugoti tai, ką jūs pavedėte Jam tą dieną. O, tai tie patys ir yra, apie kuriuos dabar kalba Paulius. Paklauskite atidžiai. Dabar stebėkite.

. . . ištikimiesiems Kristuje Jėzuje:

⁶⁸ Taigi, leiskite bažnyčią, man tai pakaroti. Kaip mes įeiname į Kristų? Prisijungdami prie bažnyčios? Ne. Įrašydami savo vardą į knygą? Ne. Būdami pakrikštyti panardinant? Ne. Kaip mes įeiname į Kristų? Per vieną Šventąją Dvasią mes visi esame pakrikštyti į vieną pažadą - Kūną, ir esame dalininkai viso, kas priklauso šaliai. Amen! O, man—man tai patinka. Jei nebūčiau užkimeš, aš galėčiau šaukti. Tai bent, kai aš patenku į šią šalį, ji yra mano. Dabar aš namuose; aš esu Kanaane. Aš esu pavaldus viskam, kam Dievas nori mane panaudoti. Aš vaikštinėju šventoje žemėje, esu Karaliaus vaikas, aprengtas ir pasiruošęs. Aš išėjau iš Egipto, perėjau per pažadėtąją žemę, atlaikiau išbandymus, perėjau per Jordaną į tą palaimintą pažadą. O, kaip aš tai gavau? - Viena Dvasia. Tuo pačiu būdu Tai gavo ir Paulius, man suveikė tokiu pat būdu, kaip Tai suveikė jam, tokiu pat būdu Tai suveikė ir jums. „Viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti“. Ne apšlakstyti, tik truputį Tuo apšlakstant, jaustis gan gerai; bet panardinant! Visi sukurti, kad pasinertų ir plauktų Šventojoje Dvasioje. Tai pažadas.

⁶⁹ Mūsų efeziečiai, mūsų Jozuė, kuris yra Šventoji Dvasia, Jozuė reiškia „Jėzus, Gelbėtojas“. Jozuė reiškia Šventąją Dvasią, simbolizuojant tai dvasiškai, kaip tai buvo natūraliai, kad Jis yra mūsų didis Karys. Jis yra mūsų didis Vadovas. Kaip Dievas

buvo su Jozue, taip Dievas (Šventojoje Dvasioje) veda mus. Ir kai į stovyklą įeina nuodėmė, Šventoji Dvasia reikalauja sustoti: „Kas yra negerai čia, šioje bažnyčioje? kažkas negerai“. O, argi jūs nematote, kiek daug mes dabar turime Kišo sūnų? Per daug Saulių, kurie ateina iš seminarijų ir teologijos mokyklų, ima ir moko šiuos iškreiptus dalykus, kaip Biblijoje ir pasakyta, kad jie darys. „Tikriausiai, neturintys tikėjimo, atsiskiriantys nuo jūsų, neturintys bendravimo su jumis ir taip toliau, turintys dievotumo išvaizdą ir atsižadantys jėgos: šalinkis tokių“. Jie nežino, iš kur jie kilę, jie negali pateikti jokių argumentų.

⁷⁰ Aš kalbu tai iš brolio Buto Kliborno, mano draugo, jei pasaulyje yra kas nors, kas yra ne... neteisėta, ne Dievo sukurta, kas nors pasaulyje - tai mulas. Mulas yra žemiausias iš visų dalykų. Jis yra... jis—jis nežino, kas jis yra. Jis pats iš savęs negali veistis. Mulas negali susijungti su kitu mulu, kad gimtų mulas. Jam tai užbaigta. Jis nežino, iš kur kilęs jo tėtis, nei jis žino kas jo mama, nes jis yra nediduko—nediduko asilo ir kumelės mišinys. Dievas niekada to nedarė. Nedrįskite tai mesti ant Dievo. Dievas niekada to nepadare. Dievas pasakė: „Visa teišaugina pagal savo rūšį“. Taip, pone. Bet mulas yra... jo tėtis buvo asilas, o mama - kumelė, taigi jis nežino, kam jis priklauso. Jis—jis—jis yra arklys, bandantis būti mulu, arba mulas... arba—arba jis arklys, bandantis būti asilu, asilas, bandantis būti arkliu. Jis nežino, kam jis priklauso. Ir tai yra labiausiai užsispyręs padaras pasaulyje. Jūs nė trupučio negalite juo pasitikėti.

⁷¹ Ir tokiu būdu yra su daugeliu žmonių bažnyčioje. Jie nežino, kas yra jų tėtis, jie nežino, kas yra jų mama. Vienintelis dalykas, kurį jie žino, kad yra arba presbiterionai, metodistai, baptistai, arba sekmininkai ar dar kas. Jie nežino, iš kur jie kilę. Ir ant seno asilo jūs galite rekti, kiek tik jūs norite, ir jis stovės ten, ir žiūrės, ištempęs tas dideles ausis. Jūs galite pamokslauti jiems nors ir visą naktį, ir jie žinos nė kiek nedaugiau, kiek jie žinojo, kai įėjo. Taigi, štai taip. Aš nenoriu būti nemandagus, bet aš noriu pasakyti jums Tiesą.

⁷² Bet yra vienas dalykas, kurį jie gali daryti - jie yra geri darbininkai. O, jie tiesiog dirba, dirba, dirba, dirba. Man tai primena tuos armeniečius, kurie visada bando darbais nutiesti sau kelią į Dangų. Teisingai - mulas. O, Moterų Pagalbos draugija, ir vakarienė su vištiena, dėl rinkliavos pamokslininkui. „Ir mums reikia turėti šiuos šokius ir visuomeninius renginius“. Tai tik darbas, darbas, darbas, darbas, darbas, darbas, darbas. Ir jie, dėl ko jie dirba?

⁷³ Paklauskite jų: „Ar jūs gavote Šventąją Dvasią nuo tada, kai įtikėjote?“

⁷⁴ Jie ištempia savo ausis ir nežino, kam jie priklauso, „Ką jūs turite omenyje? Iš kur visa *tai*? Ką jūs turite omenyje, Šventoji

Dvasia? Aš niekada nieko apie Ją negirdėjau. O, jūs turbūt koks nors fanatikas“. Suprantate, jie nežino, nei kas buvo tėtis, nei kas buvo mama. Ir jūs turite juos mušti visame, ką jūs darote, mušti *čia* ir mušti *ten*, mušti *čia* ir mušti *ten*. Teisingai - senas mulas.

⁷⁵ Bet, sakau jums, tikram grynakraujui arkliui šito daryti nereikia. Tereikia vieną kartą pliaukštelėti virš jo rimbų ir, mano broli, jis nulėkė. Jis žino, ką jis daro. O, kaip malonu yra joti ant grynakraujo! Kaip tai puiku pasakyti: „Greičiau, vaikine“. O, žmogau, geriau laikykis tvirčiau, nes jis paliks balną ore.

⁷⁶ Taip pat yra ir su tikru grynakrauju krikščioniu. Aleliuja! „Priimkite Šventąją Dvasią. Atgailaukite, kiekvienas iš jūsų, ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu, jūsų nuodėmių atleidimui“. Išeina, kaip tik galėdami greičiau, pasiekia vandenį, jų nebėra. Jie negali ilsėtis nei dieną, nei naktį, kol jie negauna Šventosios Dvasios. Kodėl? Žinote, krikščionis žino, kas buvo jo Tėtis. Suprantate, gimimui reikalingi du. Teisingai, tėtis ir mama. Mulas nežino, kuris buvo tėtis, ar kuri buvo mama. Bet mes žinome, Kas buvo Tėtis ir Mama, nes mes gimėme iš parašyto Dievo Žodžio, patvirtinto Dvasia. Petras Sekminių dieną pasakė: „Jeigu jūs atgailausite ir pasikrikštysite, kiekvienas iš jūsų, Jėzaus Kristaus Vardu, jūsų nuodėmių atleidimui, jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną“.

⁷⁷ Ir, broli, tikras naujai gimę krikščionis, (o, tai bent) jo dvasia, vos tik jį pasiekia Žodis, jis gauna Šventąją Dvasią. Tuomet paklauskite jo ko nors! Jis žino, kur jis stovi. „Ar jūs tikite Dievišku išgydymu?“

- Amen!

- Ar jūs tikite Antruoju Atėjimu?

- Amen!

⁷⁸ Paklauskite mulo apie tai. Mulo religija, „M-m, aš nežinau. Daktaras Jones kartą pasakė, kad. . .“ Hm! Stai, eikite paskui Saulių. Suprantate? „O, jie nežino. Na, pasakysiu jums, mano bažnyčia nėra tikra Tuo“.

⁷⁹ O, broli, bet naujai gimęs vyras ir moteris yra užtikrinti Viešpaties Jėzaus atėjimu, jie yra tiesiog užtikrinti, kad gavo Šventąją Dvasią, taip pat, kaip tikri tuo, kad Šventoji Dvasia turi būti duodama.

⁸⁰ Taigi, Jėzus pasakė. . . Moteris prie šulinio: „Mes garbiname šitame kalne, o žydai garbina Jeruzalėje“.

⁸¹ Jis tarė: „Moterie, klausykis Mano Žodžių! Ateina valanda, ir dabar jau yra, kai Tėvas ieško tų, kurie Jį garbins Dvasioje ir Tiesoje“.

⁸² „Tavo Žodis yra Tiesa“. Ir kiekvienas žmogus, kuris skaitys Bibliją, tikės kiekvienu Žodžiu, kuris parašytas Biblijoje, ir seks Jos nurodymais, gaus tą pačią Šventąją Dvasią, kurią jie gavo, tuo pačiu būdu, kuriuo jie gavo Ją, su tais pačiais padariniais,

kuriais jie gavo Ją, ta pačia jėga, kurią jie turėjo, kai gavo Ją, jis žino, kas buvo jo Tėtis ir Mama. Jis žino, kad jis yra nuplautas Jėzaus Kristaus Krauju, gimęs iš Dvasios, pripildytas Dievo patepimu. Jis žino, kur jis stovi. Žinoma! Jis yra Kanaane. Jis žino, iš kur yra kilęs. Taip yra su tikru krikščioniu. Paklauskite jo: „Ar gavai Šventąją Dvasią nuo tada, kai įtikėjai?“

- Amen, broli!

⁸³ Anądien stovėdamas šalia vienos pagyvenusios devyniasdešimt dviejų metų šventos moters, kalbėjau su jos aštuoniasdešimtmečiu pastoriumi, aš paklausiau: „Močiute?“

Tiesiog tokia gyva, kokia tik galėjo būti, ji atsakė: „Taip, mano sūnau“.

⁸⁴ Aš paklausiau: „Kiek laiko praėjo nuo tada, kai jūs gavote Šventąją Dvasią?“

Ji atsakė: „Šlovė Dievui! Aš Ją gavau maždaug prieš šešiasdešimt metų“.

⁸⁵ Taigi, jeigu ji būtų mulas, ji pasakytų: „Taigi, luktelėk minutėlę, aš praėjau sutvirtinimo sakramentą ir buvau apšlakstyta, kai man buvo... Na, žinoma, ir priėmė mane į bažnyčia, ir aš nunešiau dokumentus pas *tokį tai*“. O, pasigailėk! Jie net nežino, kam jie priklauso.

⁸⁶ Bet ji žino, iš kur pas ją pirmagimio teisė. Ji buvo ten, kai tai įvyko. Ji gimė iš vandens ir Dvasios. Ji žinojo, ir vanduo, per nuplovimą Žodžio vandeniu - priima Žodį.

⁸⁷ Dabar žiūrėkite, kaip čia kreipiamasi: „Tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje“. Pauliau, taigi, atminkite... Aš ilgam užtruksiu, bet aš vis tiek neužbaigsiu šio skyriaus. Bet aš pasiskubinsiu... Ar jums tai patinka? O, Tai pasako mums, kur mes esame, bet mes negalime to padaryti per vieną vakarą. Mums prireiks mėnesio ar dviejų, kiekvieną vakarą, tiesiog peržvelgti Tai, Žodis po Žodžio. Šugrįžtant ir pateikiant tai iš istorijos, ir tiesiog išdėstant tai, Žodis po Žodžio, ir parodant jums, kad Tai yra Tiesa. Dabar leisk man dar kartą greitai perskaityti šią eilutę.

Paulius, Jėzaus Kristaus apaštalas Dievo valia (ne žmogaus valia), šventiesiems, esantiems Efeze, ir (jungtukas) ištikimiesiems Kristuje Jėzuje:

⁸⁸ Tai reiškia: „Jie buvo iššaukti, atskirti ir dabar buvo pakrikštyti Šventąja Dvasia, ir yra Kristuje Jėzuje. Aš adresuoju šį laišką jums, mano mylimieji“. O! Aš galvoju, kaip Paulius dabar ten su jais, o, koks laimingas! Šiam vargšui pagyvenusiam apaštalui nukirto galvą. Aš stovėjau netoli tos vietos, kur jam nukirto galvą. Bet, o, jo galva yra ant to naujo kūno ir jos jau niekada nenukirs. Ir jis stovi ten su jais tiesiog šią minutę, tas pats apaštalas, kuris Tai parašė. Ir pasakė: „Jums, kurie esate Kristuje Jėzuje! Viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į šį vieną Kūną“. Dabar žiūrėkite.

*Malonė tebūna jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo,
ir . . . Viešpaties Jėzaus Kristaus.*

*Tebūna palaimintas Dievas ir Tėvas mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus, kuris palaimino mus visais . . .*

O, ar jūs girdite tai, Čarli?

. . . palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais . . .

⁸⁹ Ne tik kai ką apaštalams, o kai ką *tiems*, bet Jis palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais. Ta pati Šventoji Dvasia, kuri krito Sekminių dieną, ta pati Šventoji Dvasia yra čia šį vakarą. Ta pati Šventoji Dvasia, kuri privertė Mariją šaukti ir kalbėti kalbomis, turėti nuostabų laiką ir džiaugtis, ir dalykai, kuriuos ji darė - ta pati Šventoji Dvasia yra čia šį vakarą. Ta pati Šventoji Dvasia, kuri leido Pauliui būti tame sename laive, kur atrodė, kad jis yra apsemtas vandens ir grimzdo, ir keturiolika dienų ir naktų nebuvo nei mėnulio, nei žvaigždžių. Jis pažvelgė ten, o ant kiekvienos bangos buvo velnias, žvilgčiojo, šiepdamas dantis ir sakė: „Dabar aš tave nuskandinsiu, drauguži. Dabar tu mano“.

⁹⁰ Ir kol Paulius atsiklaupė, kad trumpai pasimelstų, ten atsistojo Angelas, pasakė: „Nebijok, Pauliau. Šis senas laivas suduš prie tam tikros salos. Eik ir valgyk savo vakarienę, dabar viskas gerai“.

⁹¹ Štai jis atėjo su grandinėmis ant suglebusių rankų, vilko jas ant kojų, ir pasakė: „Būkite drąsūs, vyrai, nes Dievas, Dievo Angelas, kurio tarnas aš esu, atsistojo prie manęs ir pasakė: „Pauliau, nebijok““. Ta pati Šventoji Dvasia yra čia šį vakarą, ta pati Dievo Dvasia, tarnaujanti mums tais pačiais dvasiniais palaiminimais.

*. . . palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais
dangiškose vietose . . .*

⁹² O, stabtelėkime čia dar viena minutėlei. „Dangiškose vietose“. Taigi, ne bet kur, bet Dangiškose vietose. Mes susirinkome „Dangiškose“, - tai reiškia tikinčiojo poziciją. Tai yra, jei aš esu pasimeldęs, jūs esate pasimeldęs, ar bažnyčia yra pasimeldusi ir mes esame pasiruošę pamokslui, ir mes susirinkome kaip šventieji, iššaukti, pakrikštyti Šventąją Dvasia, pripildyti Dievo palaiminimais, pašaukti, išrinkti, dabar sėdime kartu Dangiškose vietose, mes esame Dangiškose vietose savo sielose. Mūsų dvasios įvedė mus į Dangišką atmosferą. O, broli! Štai taip, Dangiškoji atmosfera! O, kas galėtų nutikti šį vakarą, kas galėtų nutikti šį vakarą, jeigu mes sėdėtume čia, Dangiškoje atmosferoje, ir Šventoji Dvasia judėtų virš kiekvienos širdies, kuri buvo atgaivinta ir tapo nauju kūriniumi Kristuje Jėzuje? Visos nuodėmės po Krauju, tobulame šloviniame, su pakeltomis rankomis į Dievą ir mūsų širdys pakeltos, sėdime Dangiškose vietose Kristuje Jėzuje, šloviname kartu Dangiškose vietose.

93 Ar jūs kada nors sėdėjote vienoje iš jų? O, aš sėdėjau, kol aš verkiau iš džiaugsmo ir sakiau: „Dieve, niekada neleisk man iš čia išeiti“. Tiesiog Dangiškose vietose Kristuje Jėzuje!

94 Palaimina mus kuo? Dieviškuoju išgydymu, išankstiniu žinojimu, apreiškimu, regėjimais, jėga, kalbomis, išaiškinimais, išmintimi, pažinimu, visais Dangiškais palaiminimais ir neišsakomu džiaugsmu, pilnu Šlovės, kiekviena širdis, pripildyta Dvasios, vaikštome kartu, sėdime kartu Dangiškose vietose, nė vienos piktos minties tarp mūsų, nė vienos surūkytos cigaretės, nė vienos trumpos suknelės, nė vieno *to*, *ano* ar *kito*, nė vienos piktos minties, niekas neturi nieko vienas prieš kitą, visi kalba meilėje ir daroje, visi vieningi vienoje vietoje, „tuomet staiga iš Dangaus atėjo garsas, panašus į šėlstantį galingą vėją“. Štai taip, „Palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais.“

95 Tuomet Šventoji Dvasia gali nužengti ant ko nors ir pasakyti: „TAIP SAKO VIEŠPATS. Nueik į tam tikrą vietą ir padaryk tam tikrą dalyką“. Stebėkite, kaip lygiai *taip* ir įvyks. [Brolis Branhamas spragteli pirštu—Red.] Suprantate? „TAIP SAKO VIEŠPATS. Padaryk tam tikrą dalyką tam tikroje vietoje“. Žiūrėkite, kaip lygiai *taip* ir įvyksta. [Brolis Branhamas spragteli pirštu.]

96 „Palaimino mus kartu visais Dangiškais palaiminimais Dangiškose vietose“. Žiūrėkite!

Kaip Jis mus išsirinko . . .

97 Ar mes išsirinkome Jį, ar Jis išsirinko mus? Jis išsirinko mus. Kada? Tą vakarą, kai mes priėmėme Jį? Išsirinko!

*Kaip Jis mus išsirinko jame prieš pasaulio sukūrimą,
kad mes būtume šventi . . . be kaltės Jo akivaizdoje . . .
(denominacijose?) . . . meilėje:*

98 Kada Dievas mus išsirinko? Kada Dievas išsirinko jus, kurie gavote Šventąją Dvasią? Kada Jis jus išsirinko? Prieš pasaulio sukūrimą. Savo išankstiniu žinojimu, Jis iš anksto numatė jus ir žinojo, kad jūs mylėsite Jį. Ir dar prieš sukuriant pasaulį - Jis išsirinko jus, ir siuntė Jėzų, kad Jis būtų permaldavimas už jūsų nuodėmes, kad pašauktų jus į sutaikinimą su Savimi - kad mylėti. O, norėčiau, kad mes turėtume dar kelias minutes laiko.

99 Leiskite man, prieš mums einant toliau, grįžti atgal, Pradžios 1:26. Aš pratėsiu tai trečiadienį. Kai Dievas sukūrė žmogų . . . Prieš sukurdamas žmogų, Jis vadino Save „El“, E-l, El; E-l-h, „Elah“, „Elohim“. Hebrajų kalba šis žodis reiškia „savaiminę egzistuojantis“, - Pats savaime. Iki Jo nieko nebuvo, Visa, kas egzistavo - buvo Jis, Pats savaime egzistuojantis! El, Elah, Elohim reiškia „visa-turintis, visa-pajėgus, Visagalis, Pats savaime egzistuojantis“. Oh!

100 Bet Pradžios 2, kai Jis sukūrė žmogų, Jis pasakė: „Aš esu, - Y-a-h-u, J-u-v-u-h, *Jahvė*, - Jehova“. Ką tai reiškė? „Aš esu

visur esantis Vienas, Kuris sukūrė kažką iš Savęs, kad būtų Mano sūnus, arba laikinas, ar mėgėjiškas, Mano mažasis“. Šlovė! Kodėl? Jis davė žmogui . . . *Jehova* reiškia, kad „Jis davė žmogui, kad būtų mėgėjišku dievu“. Nes Jis yra Tėvas Dievas, ir Jis padarė žmogų mėgėjišku dievu, taigi Jis daugiau jau nebėra savaime egzistuojantis – Jis egzistuoja su Savo šeima. Elah, Elah, Elohim. Taigi, dabar Jis yra *Jehova*. *Jehova*, tai reiškia, „Tas, Kuris egzistuoja su Savo šeima“. Taigi, Dievas sukūrė žmogų, kad jis viešpatautų visoje žemėje, jis turėjo valdžią. Ir žemė buvo žmogaus valdžioje. Ar tai pagal Raštą? Tuomet, jei tai jo valdžia, jis buvo visos žemės dievas. Jis galėjo ištarti, ir būdavo taip. Jis galėjo ištarti *tai*, taip ir būtų buvę. Oh! Štai Jis, Dievas, *Jehova*, Tas, Kuris kadaise egzistavo pats savaime, bet dabar egzistuoja su Savo šeima, ir Jo mažyliai kartu su Juo. Štai taip.

¹⁰¹ Taigi, perskaitykite tai. Mes įsigilinsime į tai trečiadienį vakare, kai mes turėsime daugiau laiko. Mums liko dar maždaug penkiolika minučių, ir mes . . . Maniau, kad aš pasieksiu tam tikrą vietą, bet mes neapsieksime, ten, kur mes esame užantspauduoti pažadėtają Šventąją Dvasia. Gerai.

¹⁰² Taigi, kada mes buvome pašaukti būti Dievo tarnais? Kada Ormanas Nevilas buvo pašauktas būti Dievo tarnu? O, tai bent! Tai mane stulbina. Aš pasakysiu jums, paimkime keletą Rašto vietų. Aš noriu, kad jūs atverstumėte Pirmo Petro 1:20. Ir, Pat, paimkite Apreiškimo 17:8. Ir aš paimsiu Apreiškimo 13. Taigi, mes norime pasiklausti čia, jūs norite sužinoti, kada Dievas pašaukė jus būti krikščioniu. O, man tai patinka. Tai: „Žmogus gyvens ne vien duona, bet kiekvienu Žodžiu, išeinančiu iš Dievo lūpų“. Gerai, broli Nevilai, jūs turite Pirmojo Petro 1:20. [Brolis Nevilas sako: „1:20“—Red.] Na, perskaitykite 1:19 ir 1:20. Paklauskite šito. [„1:19 ir 20“.] Taip. [Brolis Nevilas skaito Pirmą Petro 1:19-20].

Bet brangių Kristaus krauju, to avinėlio be kliaudos ir dėmės:

Kuris buvo numatytas dar prieš pasaulio sukūrimą, ir apreikštas laikų pabaigoje jums.

¹⁰³ Kada Jis buvo iš anksto numatytas? Prieš pasaulio sukūrimą. Broli Pat, perskaitykite man Apreiškimo 17:8. [Brolis Pat perskaito Apreiškimo 17:8—Red.]:

Žvėris, kuri matei, buvo, bet jo nebėra; jis ruošiasi iškopti iš bedugnės, tačiau eina į pražūtį: ir gyvenantys žemėje stebėsis, kurių vardai neįrašyti gyvenimo knygoje nuo pasaulio sukūrimo, kai jie pamatys žvėrį, kuris buvo, bet jo nėra, ir vis dėlto yra.

¹⁰⁴ Kas bus apgautas? Kas bus apgautas šio religingo asmens, kokiu buvo Saulius? Tai buvo taip klatinga ir taip nepriekaištinga, kad apgautų net ką? Pačius I- . . . [Susirinkimas

sako: „Išrinktuosius“—Red.] jei . . . [„įmanoma.“] jei įmanoma. Gerai, Apreiškimo 13:8, leiskite man jums perskaityti:

Ir visi žemės gyventojai. . . visi žemės gyventojai garbins jį, kurių vardai nebuvo įrašyti į Avinėlio gyvenimo knygą, užmušto prieš pasaulio sukūrimą.

¹⁰⁵ Kada mūsų vardai buvo įrašyti į Avinėlio gyvenimo Knygą? Kai Avinėlis buvo užmuštas prieš pasaulio sukūrimą. Kai Dievas buvo Jehova, El, Elah, Elohim, Elohim, Pats savaime egzistuojantis. Kaip vienas didingas didelis Deimantas, ir Jis negalėjo būti niekuo kitu, bet šio Deimanto viduje buvo Jo savybės - Gelbėtojas. Šiose savybėse, Jo viduje - buvo Gydytojas. Na, nebuvo nieko, ką būtų galima išgelbėti, ir nieko, ką būtų galima išgydyti, bet Jo atributai išreiškė tai. Taigi, tuomet prieš pasaulio sukūrimą, kai Jis žinojo, kad didis Jo pasireiškimas čia, kad Jis bus Gelbėtojas, kad Jis ateis, taps kūnu ir apsigyvens tarp mūsų, ir Jis žinojo, kad Jo režiais mes būsime išgydyti, Jis užmušė Avinėlį Savo Knygoje prieš pasaulio sukūrimą, ir įrašė toje Knygoje jūsų vardą, prieš pasaulio sukūrimą. Oh!

¹⁰⁶ Paklauskite Šito! Išankstinis numatymas žvelgia atgal į išankstinį žinojimą, aš turiu omenyje išrinkimą. Išrinkimas žvelgia atgal į išankstinį žinojimą, ir išankstinis numatymas - į paskyrimą. Nepamirškite, kad išrinkimas žvelgia atgal čia, štai čia: „Aš buvau dagišius. Aš gimiau nuodėmėje, suformuotas neteisybėje, atėjau į pasaulį kalbėdamas melą, gimiau tarp nusidėjėlių. Tėvas, motina ir visa mano šeima - nusidėjėliai. Aš buvau dagišius. Bet netikėtai aš tapau kviečio grūdu. Kaip tai įvyko?“ Tuomet, kas tai? Išrinkimas. Dievas dar prieš pasaulio sukūrimą išrinko, kad dagišius taptų kviečio grūdu. „Dabar aš žinau, kad esu kviečio grūdas, nes aš esu išgelbėtas. Kaip aš tai padarau?“ Pažvelgiu atgal ir matau, kad Jis jau seniai iš anksto tai numatė. Per išankstinį žinojimą Jis matė, kad aš mylėsiu Jį, taigi Jis padarė sutaikinimą per Savo Sūnų, kad per Jį iš dagišiaus aš galėčiau tapti kviečio grūdu. „Dabar, kur aš esu dabar?“ Aš esu išgelbėtas, aš vaikštau Dievo malonėje. „Į ką žvelgia išankstinis paskyrimas?“ Į paskyrimo vietą. „Kur Jis mane nuves, ir kur aš einu?“ Amen. Tai jus pagavo. Štai taip.

¹⁰⁷ Dabar perskaitykime šiek tiek toliau, ir tuomet mes turėsime gana greit užbaigti.

Pagal tai, kaip Jis . . . išsirinko mus jame prieš pasaulio sukūrimą, kad mes būtume šventi . . . be kaltės meilėje jo akivaizdoje:

Iš anksto mus paskyręs išūnystei, iš anksto sau paskyręs mus išūnyti per Jėzų Kristų, pagal gerą savo valios norą,

¹⁰⁸ Ką Jis padarė? Jis, per išankstinį žinojimą, iš anksto numatė mus, kad Jis buvo Gelbėtojas, savaime egzistuojantis. Nebuvo nei Angelų, nieko; tik Dievas, Elah, Elohim, Pats

savaime egzistuojantis, nieko - išskyrus Jį vieną. Bet Jame buvo Gelbėtojas. Na, ką gi Jis ruošėsi išgelbėti, niekas nebuvo prarasta? Suprasdamas tai, Jis žinojo, kad ši didinga savybė, esanti Jame, sumanys ten kažką, ką Jis galėtų išgelbėti. Tuomet, kai tai buvo padaryta, išankstiniu žinojimu Jis pažvelgė žemyn ir Jis pamatė visus, kas priims Tai. Ir tuomet, tai darydamas, Jis pasakė: „Kad tai išgelbėti, Aš galiu tai padaryti tik vienu būdu - Aš Pats nužengsiu ir tapsiu kūnu, ir paimsiu ant Savęs žmogaus nuodėmę, ir mirsiu už jį, kad būčiau Tas, kurį garbintų“, - nes Jis yra Dievas, garbinimo objektas.

¹⁰⁹ Tada Jis nužengė ir paėmė viską ant Savęs. Ir kada Jis tai padarė, Jis padarė tai dėl to, kad išgelbėtų jus, kurie nori būti išgelbėtais. Ar jūs suprantate, ką aš turiu omenyje? Išankstiniu žinojimu, begalinis Dievas, Kuris žinojo viską, matė Avinėlį, ir Jis nužudė Avinėlį prieš pasaulio sukūrimą, ir Jis įrašė jūsų vardą į Avinėlio Gyvenimo Knygą. Ir Jis matė šėtono klasingumą, ką jis padarys. Taigi Jis įrašė ten jūsų vardą. Ir Jis pasakė, kad antikristas bus toks religingas, toks geras, toks mielas draugužis, protingas žmogus, toks religingas žmogus, kad jis suklaidintų pačius Išrinktuosius, jei tai būtų įmanoma. Bet tai neįmanoma, nes jų vardai buvo iš anksto numatyti dar prieš pasaulio sukūrimą. Per išrinkimą Jis pasirinko juos, ir per išankstinį numatymą jie žino, kur jie eina. Štai taip.

¹¹⁰ Taigi, kas galėtų tuo suabejoti? Tai ką ir pasakė Paulius. Tai Pauliaus Raštas. Tai parašė Paulius. Štai ko jis mokė savo bažnyčią. Bažnyčios pozicijos, dar prieš pasaulio sukūrimą. Kai Dievas, Savo gimdymo skausme, gimdė, pagimdė jus, žinodamas, ką jūs darysite, Jis poziciškai paskirstė jus į Savo Paties Kūną, kad būtumėte namų šeimininke, ūkininku, pamokslininku, pranašu, būtumėte *tuo* ar būtumėte *anuo*. Jis poziciškai paskyrė jus. Tuomet, kai mes atėjome iš Egipto česnakų žemės, per pašventinimą ir buvome pakrikštyti į pažadėtąją žemę... Nes, Dievo pažadas - yra Šventoji Dvasia. Efeziečiams 4:30 sakoma: „Neliūdinkite Dievo Šventosios Dvasios, kuria jūs esate užantspauduoti iki jūsų atpirkimo dienos“. Tada Dievas, turėjo iš anksto paskyręs bažnyčią, Jis pasakė: „Ir visi žmonės, ten bus milijonai kartų milijonai, kurie bus labai religingi ir bus apgauti“. Nebus apgauti tik tie, kurie perėjo į pažadėtąją žemę, kurių vardai dar prieš pasaulio sukūrimą buvo įrašyti į Avinėlio Gyvenimo Knygą ir yra perėję į pažadėtąją žemę, ir džiaugiasi ja.

¹¹¹ Daugelis žmonių bijo, kad jie elgsis juokingai. Daugelis žmonių bijo, kad Šventoji Dvasia padarys taip, kad jūs—jūs darysite kažką, dėl ko jums paskui bus gėda prieš žmones. Daugelis žmonių bijo, kad jie verks, ir jų mylimieji pamatys juos verkiančius, ar mama, ar kaimynas, ar jūsų viršininkas pamatys jus.

112 Leiskite man, prieš užbaigiant, papasakoti jums apie vieną vyrą. Buvo vyras, vardu Dovydas, ir kai Dievo skrynia pabuvojo filistinų žemėje ir atkeliavo, skrynia buvo vežama, ją traukė senas jautis, kai Dovydas pamatė artėjančią skrynią, jis vilkėjo nedidelį chalata, išbėgo ten, šokinėjo, keldamas kojas į viršų, ir šokinėjo aplinkui, šaukė ir šokinėjo, šoko ir šokinėjo, šokinėjo ir šoko. Ir jis, Izraelio karalius! Ir jo žmona pažvelgė pro langą ir pamatė jį, taip keistai besielgiantį, ji paniekinio jį. Na, ji tikriausiai pasakė: „Idiotas! Pažvelkite į jį, kaip jis ten elgiasi, šokinėja, iškeldamas kojos aukštyn, šokinėja aplink ir štai taip elgiasi. Na, jis turbūt išprotėjo!“ Ir tą vakarą, kai jis atėjo, ji išsakė tokiais žodžiais: „Na, tu padarei man gėdą. Na, tu, karalius, mano vyras, o taip išdarinėji, taip elgiesi!“

113 Dovydas atsakė: „Rytoj aš padarysiu dar geriau nei tai. Taip, pone!“ Jis tarė: „Ar tu nežinai, kad aš šokau Viešpačiui?“ Jis perėjo! Jis buvo pažadėtoje žemėje. Jis neteko viso manieringumo ir pasaulietiško purvo. Jis buvo toks laimingas žinodamas, kad skrynia atkeliauja į jo miestą.

114 Ir, o, sakau jums, kai kurie žmonės bijosi priimti Šventąją Dvasią, bijo, nes gali kalbėti kalbomis. Jie bijo, kad kas nors pasakys: „Na, jis vienas iš tų tauškančių vaikinių“. Jie bijo ateiti į bažnyčią ir būti pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu, nes jie gėdijasi To. Mh-m! O!

115 kažkas pasakė, kad man teks atšaukti savo garsajuostes, nes aš pamokslavau apie krikštą Jėzaus Kristaus Vardu. Aš jų neatšauksiu. Aš dar daugiau įrašysiu! Teisingai, dar daugiau įrašysiu! Tai Biblija. Jeigu jiems nepatinka tai, ką padarėme vakar, tai pažiūrėkite, ką mes padarysime rytoj! Štai ką reikia daryti, suprantate, tiesiog tęsti toliau. Tam nėra pabaigos, nes tai yra iš Viešpaties. Tai Dievas.

116 Jūs žinote, ką padarė Dievas? Dievas pažvelgė iš Danguis, Jis pasakė: „Dovydai, tu esi vyras pagal Mano širdį“. Dovydas nesigėdijo. Jis buvo Viešpaties tarnas. Jis mylėjo Viešpatį. Ir jis buvo toks laimingas, tiek pripildytas džiaugsmo, kol jis nebegalvojo apie žmogišką prestižą.

117 Suprantate, kaip aš ir kalbėjau savo pamoksle ši rytą, mes taip bijome, kad norime, jog mus mokytų Saulius, mes norime, kad Saulius iš kokios nors seminarijos mums pasakytų, kaip mes turime laikytis savo religijos ir kaip mes turime tai daryti. Tai kitoje Jordano pusėje. Šioje pusėje - vadovauja Šventoji Dvasia. Čia jūs esate išėję iš to purvo. Čia jums nerūpi, ką jie galvoja. Čia jūs esate mirę, ir jūsų gyvenimas yra paslėptas Kristuje per . . . ir užantspauduotas Šventąja Dvasia. Jums nerūpi. Jūs gyvenate Kanaane. Jums patinka gero grūdo pozicija. Jūs esate naujas kūrinys Kristuje Jėzuje. Jūs vykstate į pažadėtąją žemę.

118 Aš pamenu ten stovintį broli Colins, kažkur prieš trisdešimt metų, kai ši bažnyčia dar nebuvo pastatyta. Tai buvo nedidelis

susirinkimas palapinėje, čia prie kampo, mano pirmas susirinkimas. Aš pamokslavau tą pačią Evangeliją, tą patį, neištiriamus Kristaus turtus: vandens krikštą Jėzaus Kristaus Vardu, tikint, kad kiekvienas Žodis yra Tiesa, Šventosios Dvasios krikštą, Dievišką išgydymą, Dievo jėgą, lygiai taip pat, kaip aš pamokslauju dabar, niekada net per colį nenukrypdamas nuo To. Dievas man dar daugiau visa Tai apreiškė, taigi, kadangi Jis Tai apreiškia, aš tiesiog toliau Tai atnešu. Jis niekada neatima nuo to, kas jau buvo, Jis tiesiog toliau dar daugiau prie To prideda.

¹¹⁹ Aš stovėjau ten, kai maždaug penki šimtai žmonių stovėjo ant kranto, dainuodami: „Aš stoviu ant audringų Jordano krantų, su troškimu žvelgdamas į gražią ir laimingą Kanaano šalį, kur glūdi mano paveldas. Kada pasieksiu tą sveikatą teikiančią krantą ir amžinai būsiu palaimintas, kai aš pasieksiu ir būsiu savo Tėvo . . . ir amžinai ilsėsiuosi?“ Kai jie pradėjo tai dainuoti, aš nuvedžiau vaikiną į upę, kad jį ten pakrikštyčiau Viešpaties Jėzaus Vardu. Aš pasakiau: „Dangiškasis Tėve, aš atvedu šį vaikiną pas Tave, remiantis jo išpažinimu. . .“ Tiesiog pats dar vaikinas, pas mane namuose yra šios nuotraukos. Aš pasakiau: „Kai aš krikštiju jį vandeniui, Viešpatie, remiantis jo išpažinimu, Dievo Sūnaus Jėzaus Kristaus Vardu, Tu pripildyk jį Šventąja Dvasia“. Ir maždaug tuo laiku Kažkas sukėlė sukūrį, ir štai čia, Ji nusileido sukuryje - ten pasirodė Spindinti Rytinė Žvaigždė. Ten pasirodė ta Šviesa, kurią jūs matote čia, nuotraukoje. Ji ten pasirodė.

¹²⁰ Ji apkeliavo visą pasaulį, iki pat Kanados ir aplink. Jie pasakė: „Paslaptinga Šviesa pasirodė virš vietinio baptistų tarnautojo, kai jis krikštijo“.

¹²¹ Prieš kelias dienas, kai pas mane atėjo daktaras Lamza, niekad nieko apie tai nežinojo, ir atnešė man nuotrauką, kurią dabar brolis turi ten su savimi. Ar jūs turite tą nuotrauką? Ar turite su savimi Bibliją, kuri štai ten, ji yra jūsų knygoje? Gerai. Ten buvo sena senovės hebrajų Dievo ženkle nuotrauka, lygiai tokia, kokia buvo Jobo laikais, kada Biblija dar nebuvo parašyta. Dievas Savo trijuose atributuose, ne trys dievai. Vienas Dievas trijuose atributuose: Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia - trys pareigybės, kuriose veikė Dievas. Ne trys dievai, o trys atributai! Ir ten Tai buvo. Kai tas didis žmogus, daktaras Lamza, Lamzos Biblijos vertėjas, kai jis pasakė tą rytą. . . Kai aš jam tai pasakiau, aš pasakiau—aš paklausiau: „Koks tai ženklas?“

¹²² Jis atsakė: „Tai senovinis Dievo ženklas, hebrajiškai. Dievas, vienas Dievas trijuose atributuose“.

Aš paklausiau: „Tai kaip Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia?“

¹²³ Jis sustojo, pastatė savo kavos puodelį, pažvelgė į mane. Gene, aš manau, kad jūs ten buvote, Leo. Paklausė: „Tu tiki tuo?“

Aš atsakiau: „Visa savo širdimi“.

¹²⁴ Jis pasakė: „Praėjusį vakarą, stovėdamas jūsų susirinkime, broli Branhamai, aš mačiau tą išvalgumą. Aš niekada anksčiau to nesu matęs Amerikoje, savo šalyje“. Jis tarė: „Šie amerikiečiai netgi nežino Biblijos. Vienintelis dalykas, kurį jie žino - tai jų denominacija. Jie net nežino, kur jie stovi“. Pasakė: „Jie nieko nežino“. Jis tarė: „Bet kai aš praeitą vakarą ten stovėjau, - pasakė, - aš pasakiau. . .“ Taigi, broli Gene, aš tiesiog sakau tai su pagarba, meile ir panašiai. Jis pasakė: „Aš pasakiau: „Tai turėtų būti pranašas“. Bet kai aš matau, kad jūs tikite, jog Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia nebuvo trys dievai, tai buvo atributai, tuomet aš žinau, kad jūs esate Dievo pranašas, ar kitaip tai jums nebūtų apreiškta“. Jis pasakė: „Tai puikus ženklas“. Pasakė: „Aš niekada. . .“ Paklausė: „Jūs nesate vienybininkas?“

¹²⁵ Aš atsakiau: „Ne, pone. Aš ne vienybininkas. Aš tikiu, kad Dievas yra Visagalis Dievas, ir trys atributai yra tik trys pareigybės, kuriose gyveno vienas Dievas“.

¹²⁶ Jis pasakė: „Tebūna palaiminta jūsų širdis!“ Jis tarė: „Vieną dieną jūs už tai išliesite savo kraują ant šios žemės, - pasakė, - pranašai visada miršta už savo darbą“.

¹²⁷ Ir aš pasakiau: „Tebūna taip, jeigu tai patinka mano Viešpačiui“. Lamzos Biblijos vertimas.

¹²⁸ O, tai tokia tiesa. Kiek kartų, kaip aš ir sakiau šiai bažnyčiai, kaip Samuelis kalbėjo prieš jį išsirenkant Saulių: „Prieš jums išeinant ir įstojant į kokią nors denominaciją, ir surišant save su kokios nors rūšies religija, kodėl gi jums neleidus, kad Šventoji Dvasia vestu jus?“ Kodėl gi jums nepriešum Dievo savo Vadovu ir tiesiog leisti Jam palaiminti jus, ir užmiršti apie savo denominaciją? Ir aš nesakau, kad nepriklausykite jokiai bažnyčios denominacijai, jūs priklausykite kuriai tik jūs norite. Tai jūsų reikalas. Bet aš sakau jums, kaip asmuo, jūs leiskite Šventajai Dvasiai vesti jus. Jūs skaitykite Bibliją. Ir ką Biblija sako daryti, tą ir darykite. Telaimina jus Dievas.

¹²⁹ Ir taigi, aš ilgai laukiau. Norėtusi žinoti, ar čia yra kas nors, kas norėtų ateiti į maldos eilę, kad pasimelstume. Jei yra, ar nepakeltumėte savo rankos. Tiesiog, vienas, du, trys. Gerai. Jūs visi ateikite tiesiai čia ir atsistokite štai čia, dabar, tuomet jeigu jūs norite, ir—ir mes pravesime maldą. Ir tuomet mes. . . Aš nenoriu, kad jūs dabar išeitumėte. Aš noriu čia kai ką padaryti oficialiai, prieš mums—mums užbaigiant.

¹³⁰ Kam iš jūsų patinka studijuoti Knygą Galatams. . . o, aš turiu omenyje Efeziečiams? Taigi, trečiadienio vakarą, mes ruošiamės peržvelgti Antspaudą. Ir tuomet kitą sekmadienio rytą mes ruošiamės peržvelgti pozicinį Bažnyčios išsidėstymą. O, jeigu. . . mes tikriausiai paimsime tai, ateinančio trečiadienio vakarą, žmonėms, kurie iš čia, iš Džefo. pozicinis Bažnyčios išdėstymas, kur jie priklauso, kiekvienas. Kaip mes esame

pašaukti išūnystei. Dievas išūnijo mus, kaip sūnūs, mes esame sūnūs - per gimimą. Išūnyti ir Šventosios Dvasios poziciškai paskirti. Pažvelkite! Jie visi buvo hebrajai, kai jie perėjo upę, bet Jozuė padalijo kraštą ir kiekvienam davė jo žemę pagal motinos išsakyamą gimstant, kur Šventoji Dvasia jai pasakė.

¹³¹ Pažvelkite į Jokūbą, kai jis buvo bimirštantis, pranašas, apakęs, ikėlė kojas į lovą, tarė: „Išeikite į priekį, jūs Jokūbo sūnūs, ir aš jums pasakysiu, kur jūs būsite paskutinę dieną“. Šlovė! O, aš žinau, kad galiu pasirodyti keistu. Žmonės gali pasirodyti keisti. Bet, o, jei tik jūs žinotumėte, koks užtikrintumas, degantis širdyje! „Išeikite į priekį, ir aš jums pasakysiu, kur jūs būsite paskutinėmis dienomis“. Ir aš galiu paimti tą pačią Rašto vietą, paimti žemėlapi, kur šiandien yra išsidėstę žydai ir įrodyti jums, kad jie tiksliai toje pačioje vietoje, kurioje, kaip Jokūbas sakė, kad jie bus paskutinę dieną. Ir jie niekada, ten, nebuvo toje vietoje, kol jie nesugrįžo, nuo 1946 m. gegužės septintosios, tą naktį Viešpaties Angelas pasirodė man ten, viršuje, ir pasiuntė į tą misiją. Ir aš galiu jums tai parodyti, kai jie sugrįžo į naują šalį, jie apsistojo tiksliai tose vietose, kur Jokūbas pasakė, kad jie apsigyvens. Ir štai jie šiandien ten gyvena. O, o, tai bent, o tai bent! Mes viena diena arčiau Namų, štai ir viskas.

¹³² Jūs, brangūs žmonės, jūs sergate, ar kitaip jūs nestovėtumėte ten tik tam, kad stovėti. Aš esu jūsų brolis. Aš turiu Dievo pavedimą melstis už ligonius. Ne tai, kad mano. . . kad aš turiu jėgą išgydyti, aš neturiu. Bet turiu maldos jėgą. Kaip aš ir sakiau šį rytą, Dovydas neturėjo nieko, tik mažą laidynę, bet jis pasakė: „Aš žinau, ką ji padarys su ant jos esančia Dievo jėga“. Suprantate? Aš galiu tik pasakyti už jus trumpą maldą ir uždėti ant jūsų rankas, bet žinau, ką padarys tikėjimas Dievu. Jis padarė kitiems, jis padarys ir jums. Jūs tikėkite tuo dabar, kai jūs ateinate, tiesiog priartėjate prie šios vietos.

¹³³ Taigi, kad tai būtų efektyviau, aš norėčiau paprašyti mano brolių ateiti čia ir patepti juos aliejumi. Ar padarysite tai, broli Nevilai? Aš paprašysiu bažnyčios nusilenkti maldoje.

¹³⁴ Taigi, atminkite, praėjusią savaitę, kai man buvo taip bloga nuo to ricinos aliejaus, aš tiesiog būčiau atidavęs bet ką, jei kas nors būtų atėjęs ir uždėjęs ant manęs rankas. Ir jeigu pas mane būtų kas nors atėjęs, kad Dievas palaimintų ir padėtų, aš būčiau labai dėkingas už tai. Jūs visi dabar taip jaučiatės, kaip aš tuomet. Jūs dabar jaučiate, kad nortumėte, jog aš padaryčiau tiesiog taip, kaip aš norėjau, kad kas nors padarytų dėl manęs. Neduok Dieve, kad aš kada nors išsisukinėčiau nuo darbo. Leisk man visada, ar aš pavargęs, ar pasilpęs, kur aš vos galiu patraukti vieną koją nuo kitos, leisk man eiti, nes aš vėl susitiksiu su kiekvienu iš jūsų, ten, toje Šalyje.

¹³⁵ Tuomet jūs, pagyvenusios moterys, pagyvenę vyrai, visiškai išsekinti, plaukai žili ir slenkantys, subyra į daleles kaip rožė, kuri išskleidė savo mažytį pumpurėlį, žiedlapiai prasikleidžia ir nukrenta, jūs tiesiog subyrate į dalelytes, ar ne? Teisingai. Tiesiog. . . Ir vienintelis dalykas, dėl kurio jūs norite likti kartu – tai šviesti Dievo šlovei. Taigi, kai priešas pastvėrė jus ir nubėgo, aš ateinu su Dievo laidyne, su tikėjimu, su dovana, kurią Dievas man davė. Čia yra tai, ką aš pasakiau, kad jūs suprastumėte tai. Aš pasakiau: „Jeigu čia tiesiog ateitų Petras ar kuris nors iš jų“. Nesakykite to. Jums nereikia už mane melstis. Tiesiog štai taip ateikite ir pasakykite, kaip šiai moteriškei: „Ar jūs sesuo *tokia ir tokia*?“ Koks jūsų vardas? Sesė Hovard. Paklauskite: „Jūs sesuo Hovard. Ar jūs esate tikinti, sese Hovard? Jūs tikite. Jūs esate tikinti. Tuomet, suprantate, jūs turite teisę į visus išperkamuosius palaiminimus“. Tuomet pasakyčiau: „Sese Hovard, viskas bus gerai“, – ir nueičiau. O, kaip. . . Aš pasakau: „Aš šaukčiau, aš rėkčiau“. Aš sakyčiau: „Viešpatie, tai tiesiog turi būti. Tiesiog tai turi įvykti“.

¹³⁶ Ir aš pagalvoju: „Na, žmonės galvoja tą patį, kai aš ateinu melstis už juos“. Taigi štai kas. Suprantate, ką aš turiu omenyje?

¹³⁷ Ir daugelį kartų aš atsistodavau, paimdavau žmones, ir sakydavau: „O, brangi sese, ar jūs patikėsite Tuo? O, ar jūs patikėsite Tuo?“ „Viešpatie, O Dieve, padaryk, kad jie patikėtų Tuo. Tegul jie patikės Tuo“. „O, prašau, ar jūs dabar priimsite Tai?“ Tai ne tai. Aš jau praėjau tai. Aš pasitraukiau nuo to.

Aš tiesiog sakau tai: „Sese Hovard, ar jūs tikinti?“

- Taip, aš esu.

¹³⁸ „Gerai, sese Hovard, jeigu jūs esate tikinti, jūs esate paveldėtoja visko, ką turi Dievas“. Ir tiesiog imu ją už rankos. Suprantate, aš tuo tikiu. Aš turiu ryšį su sese Hovard, dėdamas ant jos rankas. Jėzus niekada nesakė: „mėlškites už juos, – Jis pasakė, – tiesiog dėkite ant jų rankas“. Štai taip, tada ji bus išgydyta. Ji gali sakyti: „Viskas bus gerai“, – sesė Hovard. Tuomet jūs galite eiti namo ir būti sveika. Telaimina jus Dievas.

¹³⁹ Jūs sesė. . . [sesuo sako: „Hampton“—Red.] Sese Hampton, jūs esate tikinti, ar ne? [, „Esu“.] Jūs esate paveldėtoja visko, ką Jis pasiūlė. Dievas tebūna su jumis, sese Hampton. Dabar jūs eikite namo ir būkite sveika. Jėzus Kristus išgydys jus.

¹⁴⁰ Jūs sesė. . . [Brolis sako: „Slaughter“—Red.] Slaughter. Tai. . . Tai jūs ta moteris, už kurią mes meldėmės ligoninėje. Jūs esate tikinti, tuomet sese Slaughter – paveldėtoja visko, ko mes prašome. Sese Slaughter, te gausite tai, ko jūs prašėte ir būkite sveika. Dievas suteiks tai jums.

¹⁴¹ Brolis Gene, ar jūs tikite, kad Dievas duos jums? [Brolis Gene sako: „Taip, pone. Taip, pone“—Red.] Ir te Viešpats Dievas duoda jums Gene, būtent tai, ko jūs prašote! . . . ? . . .

142 Aš jus pažįstu. [Sesuo kalba—Red.] Jūs esate tikinti, sese. [„O, taip“.] Aš jus pažįstu. Ten yra jūsų vyras. Tai už jį aš meldžiausi telefonu tą dieną. Aš visada tai prisimenu. Negalėjau nuvykti į susirinkimą Tulsoje. Atvyko į susirinkimą. Ir Viešpats išgydė jį, ten susirinkime. Jūs stovite dėl kito žmogaus [„Mano sūnenas“.] Koks tai krikščioniškas poelgis, sese! Suprantate? Jis irgi buvo dėl kažko kito. Jis stojo už mus visus. Jūs esate tikintis ir turi teisę į viską, ką Dievas pažadėjo. Aš esu Jo tarnas. Ir Jėzaus Kristaus Vardu aš duodu jums tai, ko jūs prašote. [„Aš tuo tikiu“.]

143 Ateikite, broli Neilai. Telaimina jus Dievas. Buvo puiku. Jūs esate tikintis. Aš žinau, kad esate. Aš tikiu, kad Dievas duos jums viską, ko jūs prašote, nes jūs esate tikintysis. Ir kaip Jo tarnas, jums, mano broli, Jėzaus Kristaus Vardu aš duodu jums jūsų širdies troškimą. Eikite ir priimkite tai. Telaimina jus Dievas.

144 Sese Brius, aš jus pažįstu. Medicinos seselė, kuri trynė man nugarą, pažinau jus. Ji iš ten, netoli viešbučio JJ, „Tvin J“ ar kažkas panašaus. Jūs stovite už kitus. Ir ko jūs trokštate ši vakarą iš savo Tėvo? [Sesuo Brius sako: „Ši vakarą dėl savęs“—Red.] Ši vakarą dėl savęs. [Vėl kalba sesuo Brius.] Tuomet, priešas nustūmė jus taip toli, kur gydytojams nepasiekiami, bet aš ateinu jūsų, su laidyne. Ir Jėzaus Kristaus Vardu, aš nukreipiu laidynę į akmenį, kuris pateko į inkstus ir užblokavo juos. Jis sugražins jus atgal pas Dievą, į Jo namus.

Mes prašome Tavęs, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

145 Ar jūs esate šio vyro tėvas, pone? Ar jūs tikintysis? [Brolis kalba—Red.] Išvarža jūsų šone; žemai, ir jūsų kairėje pusėje. Ar jūs tikite, kad Dievas duos jums tai, pone, ir kaip Jo tarnui?

146 Viešpatie, ši ranka, tikriausiai, daug dienų sunkiai dirbo. Atėjo čia su tikslu, kad kažką padaryti. Duok tai, jo širdies troškimą, Tėve, kadangi aš meldžiu Jėzaus Vardu, kad Tu duotum. Amen.

147 Neabejokite. Ši išvarža nebesuteiks jums ten skausmo, ir jums viskas bus gerai. Telaimina jus Dievas. . . . ? . . .

148 [Sesuo sako: „Man skauda galvą ir gerklę. Skauda šonkaulius, kai kosėju. Aš negaliu dainuoti. Aš nieko negaliu daryti. Aš. . . ? . . . Ir negaliu išsimiegoti. Visiškai negaliu nieko daryti“—Red.] Jūs esate tikinti, ar ne? [„Aš Esu. Esu pripildyta Šventąja Dvasia.“] Jūs tikinti. [„Aš žinau, kad Dievas gyvena mūsųje.“] Ir jūs—jūs esate visų šių palaiminimų paveldėtoja. [„Žinau. Ir aš tikiu. Aš tikiu jūsų maldomis, broli Branhamai. Aš tikiu, kad Dievas mane išgydys. Aš tikiu, kad Jis atsako į jūsų maldas.“] Ačiū.

149 Tėve, aš atvedu šią savo seserį, į ugnies liniją, į taikinio centrą. Ir aš gražinu ją atgal tau, iš priešo gniaužtų, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

150 Būtent taip ir bus. [Sesuo sako: „Taip, broli Branhamai“—Red.]

151 [Sesuo sako: „...?..Mano vienas plautis buvo bemirštantis, o kitas buvo miręs“—Red.] Plaučių operacija.

152 O Viešpatie, kai ši jauna moteris stovi čia, dar pačioje jaunystėje, aš meldžiu už ją. Ir jei plautį reiks pašalinti, tai ji visą savo gyvenimą bus nuosmukyje. Tu esi mūsų Tėvas, ir aš nukreipiu maldos ugnį tiesiai į ją, Viešpatie, tiesiai į tą plautį. Aš siunčiu šią maldą Jėzaus Kristaus Vardu. Tepataikys ji į šį plautį ir išgydys jį. Jėzaus Kristaus Vardu aš prašau to. Amen.

153 Jūs sesė... [Sesuo sako: „Sesuo Gibbs“—Red.] Sesuo Gibbs. [„Tiesiai galvoje ir dėl to skauda.“] Būtent. Jūsų galva yra pakreipta nuo manęs. Jūs esate tikinti ir visų Dievo palaiminimų paveldėtoja, sese Gibbs.

154 Viešpatie, aš atnešu ją pas Tave su šia maža laidyne, kurią Tu man davei, kaip Tu davei laidynę Dovydui, kad saugotų savo tėvo avis. Ir jeigu priešas ateidavo avies, jis nebijojo. Jis griebdavo šią laidynę ir vydavosi liūtus—ir meškas, ir gražindavo avių atgal. Tai tikėjimo malda. Tu man pasakei, jei aš „galėsiu padaryti taip, kad žmonės patikėtų ir būtų nuoširdūs“. Šį vakarą aš sugražinu seserį Gert. Aš išplėsiu ją iš priešų rankų. Ji yra Tavo avis. Aš sugražinu ją į Tėvo kaimenę, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

155 [Sesuo sako: „Sesuo Love.“—Red.] Sesuo Love. [„Aš turiu kraujospūdį.“] Aukštas kraujospūdis. Ir jūs esate tikinti, ar ne taip, sese Love? Visų palaiminimų paveldėtoja.

156 Tuomet, Tėve Dieve, aš nutaikau dabar šią maldą, kaip iš Dievo laidynės, dėl sesers Love aukšto kraujospūdžio. Ir kai sekanti kartą gydytojas patikrins kraujo spaudimą, te jis pažvelgs į ją ir pasakys: „Dabar jis normalus“. Ji žinos, dėl ko tai įvyko. Jėzaus Kristaus Vardu aš duodu jai tai. Amen.

157 [Brolis kalba su broliu Branhamu—Red.] Taip. Aš norėčiau, kad mano tėtis būtų čia šį vakarą, aš galėčiau pasimelsti už jį tiesiog dabar. Aš supratau, kad už jūsų taip pat.

158 Dangiškasis Tėve, žmogus, kuris pagimdė šį jaunuolį, jis šiandien čia žemėje dėka jo. Ir jo paties sūnus trokšta, kad jo tėvas būtų sugražintas; ten toli, nuodėmės pasaulyje, alkoholikas. O Viešpatie, aš siunčiu šią maldą su tikėjimu ir stiprybe, ir iš visų jėgų metu tai - šitą mažą akmenuką, Viešpaties Jėzaus Vardu. Aš sviedžiu jį į tą velnią, kuris ten pagavo jį tame. Ir tegul tai pasitraukia. Ir tegul jis saugiai ateina į kaimenę, Jėzaus Vardu. Amen.

159 [Brolis sako: „Pasimelskite už mane, broli Branhamai, kad gaučiau Šventąją Dvasią. Aš noriu gauti Šventąją Dvasią. Man tai būtina. Aš turiu troškimą. Aš turiu gauti Šventąją Dvasią.“] Jūs turite troškimą Ją gauti. Jūs norite įeiti į Šalį, kur yra visi pažadai. [„Taip“.]

160 Ir dabar, Viešpatie, šis jaunuolis kaip tik yra anapus upės, stovyklauja kitame krante, ir Jordanas išsilieja. Ir jam neįmanoma pereiti, nebent Tu nutiesi kelią, kaip Tu tai padarei dėl Jozuės ir Izraelio. Ir, Tėve, aš prašau Tave, kaip Tavo tarnas, tegu mūsų brangus brolis, O Dieve, tegu jis įeis į šią pažadėtą Šalį. Tuomet, kitoje pusėje, kaip aš buvau nuneštas aną naktį, te aš turėsiu privilegiją apkabinti jį rankomis, toje kitoje Šalyje, sakydamas: „Mano brangus brolis“. Suteik tai, Viešpatie. Te gauna jis Dievo pažadą - Šventąją Dvasią. Amen.

161 O Viešpatie, šiam mano brangiam broliui; šios rankos buvo geros man ir kiek dėl manęs padarė, apie ką niekas nežino. Jis tiki ir turi tikėjimą. Ir dabar priešas bando pagriebti tai, mano draugą: cukrus. Ir jis galvoja, kad jis—jis gali pagriebti šį vaikina. Bet aš ateinu jo. Aš ateinu, kad susigražini Tavąjį, Viešpatie, paleidžiant šį akmenį, nusitaikęs tikėjimu. Jėzaus Kristaus Vardu aš smogiu tam cukriniam diabetui! . . . ? . . . mano broli. Sugražinant Tavo avį į kaimenę, Tėve, Jėzaus Vardu. Amen.

[Sesuo Bell kalba su broliu Branhamu—Red.]

162 O Viešpatie, mūsų sesuo žino, kad tas antsvoris, taip sako gydytojas, yra dalykas, kuris jus žudo. „Kiekvienas svaras, antsvoris, atima metus“, - pagal draudimo kalendorių. Ir ji nori gyventi Dievo garbei ir šlovei. Ir nei vienas gydytojas negali šito padaryti, Tėve Dieve. Tai yra tik Tavo rankose. Ir sesuo Bell buvo labai ištikima. Ir ji buvo maloni ir dėmesinga, einama per išbandymus. Ji perėjo per daugelį gilių išbandymų. Aš ateinu jos šį vakarą, Viešpatie. Aš ateinu susitikti su tuo priešu anapus. Aš nusitaikau visu tikslumu, kokių tik aš galiu nusitaikyti. Jėzaus Kristaus Vardu aš metu tą tikėjimo akmenį į tą priešą, kuris pagavo ją. Te jis jį išsklaido jį ir patraukia jį nuo jos, ir ji galės sugrįžti į vėsius, žaliuojančias ganyklas, ir prie ramių vandenių, per Jėzų Kristų. Amen.

Taip ir bus, sese Bell. Tik neabejokite.

163 Sesė Spenser. [Sesuo Spenser sako: „Broli, broli Bilai, su kiekviena savo gyvenimo diena aš myliu Viešpatį vis labiau. Ir aš vaikštau čia, į šią vietą, dvidešimt metų. Ir aš buvau išgydyta praktiškai beveik nuo visko, kas buvo pas mane. Jūs prisimenate visa tai, ir. . . ? . . .“—Red.] Aš tikrai prisimenu, sese. . . ? . . . [„Ir Jis mane taip palaimino! Ir aš Jį myliu vis labiau, kiekviena savo gyvenimo diena. Aš žinau, kad turiu nuostabų gyvenimą Viešpatyje.“] Aš tuoj tikiu, sese Spenser. [„Aš laiminga. Aš laiminga! Jei tai ne Šventoji Dvasia, kurią turiu, aš—aš lieku ant altoriaus, dėl viso, ką Jis turi dėl manęs. Ir aš mirsiu ant altoriaus.“] Amen. [„Štai ko aš noriu, kad Jis padarytų, ir aš mirštu ant altoriaus su Jėzumi.“] Amen. Telaimina jus Dievas. . . ? . . . Amen. [„Ir aš pasakysiu, ko aš noriu, kad jūs padarytumėte. Jūs žinote, Nojus pasiėmė visą savo šeimą su savimi, ir aš noriu visos savo šeimos. Jūs žinote, aš

noriu, kad mano artimieji būtų išgelbėti.“] Aš suprantu. Jūsų vaikai. Teisingai. [„...? . . .mano vaikai“.] Taip, ponias. [„Ir mano vyras“.] Taip, pone, aš . . . [„Kaip jūs ir žinote visa tai.] Taip. [„Jūs meldėtės už mus“.]

¹⁶⁴ Mes visi pažįstame seserį Spenser, ir žinome, kaip ji ir brolis Jess praėjo visus sunkumus, bet vis tiek lankė šią bažnyčią. Kada aš pereisiu į kitą pusę, jie jau nebevaikštinsės taip. Jie bus jauni. O! Broli Jess, jeigu aš tik . . .? . . . žinote. Ir tuomet jūs visi žinote, kaip, tiesiog—tiesiog už nedidelio . . .? . . . anapus, jūs vėl būsite tą puiki, jauna mergina, ir brolis Jess - jaunas vaikas. Dievas pažadėjo jums.

¹⁶⁵ Dabar pažvelkite. Aš noriu jums pateikti šiek tiek mokymo, kadangi jūs čia paskutiniai, aš noriu duoti tai.

¹⁶⁶ Kadangi aš žinau, jog tai jūsų berniukas, Čarli. Jūs norite, kad už jį pasimelstume? [Brolis Čarlis sako: „Taip“—Red.]

¹⁶⁷ Aš noriu pasakyti viena. Ar jūs kada nors skaitėte Rašte, kur apie tai pasakyta Biblijoje? Paulius pasakė romėnų šimtininkui.

Ar jūs mane gerai girdite? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.]

¹⁶⁸ Pasakė romėnui, kai jis išsitraukė savo kalaviją, kad nusižudytų, Filipuose, kai jis buvo kalėjime. Ir žemės drebėjimas sudrebino kalėjimą. Jis pasakė: „Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų, ir tu, ir tavo namai bus išgelbėti“. Ar kada nors tai girdėjote? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] „Tu ir tavo namai“. [„Amen“] Dabar pažvelkite. Jeigu jums užtenka tikėjimo dėl savo išgelbėjimo, argi jūs taip pat negalite turėti užtektinai tikėjimo ir dėl savo namų? [„Amen“.] Dievas, kažkoku būdu, tai padarys.

¹⁶⁹ Ir, Viešpatie, ši vakarą aš meldžiuosi už seserį Spenser ir brolių Spenser, kad kiekvienas vaikas, jie ir jų vaikai, visi jie būtų toje šlovingoje, laimingoje Šalyje, kur nebus nei ligų, nei senatvės, nei sielvarto, nei nusivylimų, ir visas šis mažytis gyvenimas čia, išblanks, kaip praėjęs košmaras. Tegul jie gauna tai, ir tegul visi jos vaikai, ir jos vyras, visi jos mylimieji, ir visi, kurie ją myli, ir visi, kuriuos ji myli, tegul jie būna ten su ja, Jėzaus Vardu. Amen.

¹⁷⁰ [Sesuo Spenser sako: „Amen. Ačiū“—Red.] Telaimina jus Dievas. [„Man jau greit bus aštuoniasdešimt dveji“.] Aštuoniasdešimt dveji. [„...? . . .Bet tokiam amžiuje, jau nebe tas. Bet aš vis dar gaminu valgi, skalbiu, lyginu ir tvarkau namus“.] Lygiai taip, kaip pasaulis griūva, sese Spenser. [„Taip, taip yra. Aš tokia pavargusi, visą laiką. Jie tai supranta. . . Aš kažkada seniau paklausiau savo mamos, savo pamotės, kuriai buvo devyniasdešimt metų, kaip ji jaučiasi, kai sensta. Ji atsakė: „Rose, galbūt tu visą laiką būsi pavargusi“. Aš esu pavargusi“.] Na, jūs tiesiog pasiruošusi išeiti į poilsį, suprantate. [„Aš tokia pavargusi, visą laiką. Man reikia poilsio. Man to reikia“.] Taip, ponias. [„Ir aš noriu nusiraminti Viešpatyje ant savo kelių. Tai

viskas, viskas, ko man reikia“.] Taip. Tiesiog išlaikykite savo tikėjimą Juo, sese Spenser, ir jūs pereisite į kitą pusę. [„Aš noriu numirti ant altoriaus, Jėzaus Vardu. Štai ką aš norėčiau matyti, kol Jis vis kviečia“.] Ir Jis pasakė. . . [„Aš noriu visko, ką Jis turi dėl manęs“.] Ir tai taip tikra, kaip ši vakarą aš stoviu čia su jumis, sese Spenser, per Jo malone, aš pamatysiu jus ir Džes anapus užkardos, jaunos ir sveikus. Jūs visi bėgsite, šaukdami: „Mano brolis! Mano brolis!“ [„Taip“.] Aš jus pamatysiu.

Jos nervai.

171 Tėve Dieve, ši mergaitė visiškai išsekusi ir ji yra nepasiekiamą medicinai. Ir tai kas kliudo - yra tik ji. Bet ši vakarą aš ateinu jos. Aš ateinu pas Tave, Tėve. Aš ateinu prašydamas Tavęs nukreipti šūvį, kurį aš turiu, turiu paleisti. Tebus jis bus tiksliai nutaikytas ir pataikys tiesiai jam į nugarą. Tegul ši malda Jėzaus Kristaus Vardu, smogia tam nervingumui ir sudrasko jį į gabalus, sugražina šią avele į Dievo ganyklą. Amen.

Taip tiesiog turi būti, brangioji.

172 [Sesuo sako: „Tiesiog pasimelskite. Pas mane šeši vaikai, ir aš prašau, kad Dievas išgydytų juos ir išgelbėtų“—Red.]

173 Danguis Dieve, suteik tai, kaip ji ir trokšta, kad jos šeši vaikai būtų išgelbėti. Ji girdėjo šį brolio Daulton liudijimą, jo mielų dukterų. Ji trokšta savo šešių vaikų, Tėve. Te ji turi juos. Tegul jie susitinka su ja toje Šalyje, kur nėra nakties, saugiai apsaugomi ir paslėpti Jėzaus Kristaus Krauju. Amen.

Mano malda - kad jūs turėtumėte juos, sese.

[Sesuo kalba su broliu Branhamu—Red.]

174 Aš jumis tikiu. Čia vargu ar kas gali padėti. Jie duoda jiems šiek tiek kažko, kas atrodo, o, kažkas panašaus į acetaminą. Jie tai vadina kortizonu. Tai, tai beveik nužudo jus. Jis taip suardo jūsų kraują. Bet, pažvelkite. Suprantate, artritas yra kaip liūtas, kuris pagriebė avį ir nubėgo. Taigi, ką padarys laidynė? O, tai bent! Štai didžiulis riaumojantis liūtas su avinėliu. Ir jis mėgsta avis, taigi jis nubėgo su avele. Bet Dovydas paėmė laidynę ir nusekė paskui jį. Suprantate? Dabar žiūrėkite. Jis turėjo penkis akmenis: jo paties t-i-k-ė-j-i-m-a. Jo laidynė buvo šioje rankoje: J-ė-z-u-s. Jis yra taiklus šaulys. Kažkas turi įvykti. Eikime paskui tą artritą, ši vakarą, su šia malda. Te Dievas suteikia tai jums.

175 [Sesuo kalba su broliu Branhamu—Red.] Ar ji nori būti pakrikštyta Vardu? [„Ne. Ne. Ji to nesakė“.] Jūs norite, kad ji būtų pakrikštyta. [„Aš noriu, kad ji būtų pakrikštyta“.] Ačiū, sese. Ne dėl to, kad taip reikia. Tai dėl to, kad. . . Taigi, jeigu tai buvo Biblijoje, „Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios“, aš—aš tikėčiau tuo, aš laikyčiausi to, sese. Aš—aš nenorėčiau kažkaip išsiskirti. Aš—aš norėčiau to paties. Aš neleisčiau, kad. . . Aš—aš

būčiau už tai atsakingas, suprantate. Ir aš turiu kalbėti būtent taip, kokiū būdu *Tai* sakoma; ne tam, kad būti kitokiu, bet kad būti sąžiningu.

¹⁷⁶ Dabar, Tėve, mes ateiname dėl jos giminaitės, kuri serga artritu, ir štai ji nori, kad ji būtų pakrikštyta Viešpaties Jėzaus Vardu, nes tai yra įėjimas. Tai atidaryti vartai. Tai, kur Jozuė atvėrė vieną taką, kuriuo galima buvo pereiti į pažadėtą žemę. Ne dvi ar trys vietos buvo atvertos; buvo tik viena.

¹⁷⁷ Petras Sekminių dieną, kada Bažnyčia pirmą kartą buvo atidaryta, atvėrė taką, pasakė: „Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus Vardu“. Jie niekada nenukrypo nuo šio tako, kiekvienas iš jų perėjo į pažadėtąją Šalį.

¹⁷⁸ Kai kurie bandė pereiti brastą, tik visai kitoje vietoje, ir Paulius jam pasakė: „Kokiu krikštu jūs buvote pakrikštyti? Kur jūs bandote pereiti?“

Ir jie atsakė: „Ten, kur žvelgė Jonas“.

¹⁷⁹ Jis atsakė: „Na, Jonas tik nurodė laiką ir vietą“. Ir tuomet, kai jie tai išgirdo, jie buvo pakrikštyti teisingoje brastoje. Ir jie perėjo, ir gavo Šventosios Dvasios vynmedį.

¹⁸⁰ Suteik tai mūsų seseriai ir jos artimiesiems, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

¹⁸¹ Brolis Lailas. [Brolis Lailas sako: „Aš tikiu, jūs esate tikrai tinkamas vadovas, broli Branhamai“—Red.] O, broli! [„Užėjau...?.. Jūs prisimenate, jei tai sapne, ten atėjo kažkas...?.. Jei jūs paminėjote sapną, viskas gerai. Tačiau, kurį aš turėjau. Kur, jūs visada sapnavote viską gerai!...?..“] Taip. Praėjo šiek tiek laiko. [„Taip“.] Taip. Džiaugiuosi...?.. Telaimina jus Dievas. Dabar jūs esate kelyje į pažadėtąją į Šalį! Galbūt, aš tai paminėsiu.

¹⁸² Kiek iš jūsų prisimena, kad prieš tai, kai man buvo patvirtintas šis tarnavimas, ir aš kartą žvejojau su vienu žmogumi upėje, ežere? Ir aš gaudžiau žuvelės, ir ant manęs nužengė Šventoji Dvasia. Ten buvo... Šis vyras - buvo Jehovos liudytojas. Jo brolis yra kažkur čia, Banks Vudas. Jis yra kažkur čia, tai mano kaimynas.

¹⁸³ Tai yra Lailas. Ir tie žmonės buvo Jehovos liudytojai. Ir jie pasakė, kad kartą, kai mes ten žvejojome, po to kai šis vaikinys atsivertė, aš jam pasakiau, kad jo gyvenime kažkas buvo, ir kas—kas įvyko, ir viską apie tai. Apie ką jis man tik ką papasakojo, ir jis tik dabar išsilaisvino nuo to savo gyvenime, teisingai, kas ten bebūtų. Visiškai teisingai. Jo tėvas buvo skaitovu. Ar tėtis ši vakarą čia, Bili? [Kažkas sako: „Nežinau“—Red.] Ir jis, jo žmona, abu, buvo pakrikštyti, kad paliudyti, Jėzaus Kristaus Vardu, čia baseine. Ir vieną dieną šis vyras sėdėjo šalia manęs.

¹⁸⁴ Banks, kur esi? Ar jis čia ši vakarą? [Kažkas sako: „Tiesiai ten gale, prie kampo“—Red.] Gale, prie kampo. Taip.

185 Ir mes žvejojome. Ir, brolau, mano berniukas užmušė. . . Aš maniau, kad jis užmušė kačiuką, prieš keletą dienų. Ta sena mama katė turėjo krūvelę kačiukų, ir jis paėmė vieną ir išmetė iš rankų. Aš pamaniau. . . Aš pasakiau: „Viešpats prikels mažą gyvybę“, - dieną prieš. Ar taip, Lailai? [Brolis Lail Vudas sako: „Taip“—Red.] Įsikūrėme įlankoje. Ir aš pasakiau: „TAI TAIP SAKO VIEŠPATS“. Mes žvejojome visą naktį ir nieko nesugavome.

186 Sekantį rytą mes vėl žvejojome, nedidelėje įlankoje, gaudėme karšius. Tai nedidelė žuvis. Ir brolis Lailas turėjo didelę meškerę, jis leido nedideliam karšiui praryti gan didelį kabliuką, tad, kada jis ją ištraukė, šis valas buvo pačiame viduje, didžiulis kabliukas atsirado karšio pilvelyje. Ir kada jis jį ištraukė, jam teko tiesiog ištraukti iš karšio vidurius ir visa kita, kad ištraukti jį. Ir tiesiog viską ištraukė, nes didžiulis kabliukas užstrigo žuvies pilve. Ir kai jis tai padarė, jis įmetė ją į vandenį. Ir ji tiesiog keturis ar penkis kartus sukrotėjo ir viskas, nes jos viduriai ir žiaunos kyšojo jai iš burnos. Ir ji plūduriavo ten apie pusvalandį, nuplaukė atgal į krūmus.

187 Ir aš sėdėjau ten, žvejojau. Ir staiga atėjo Šventoji Dvasia ir pasakė: „Tark šiai žuvelei“.

188 Aš pasakiau: „Mažoji žuvelė, Jėzus Kristus gražina tau gyvybę“. Ir ta maža žuvelė, kuri gulėjo vandenyje mirusi, persivertė ant šono, ir r-r-r-r-r-t visu greičiu nėrė į vandenį.

189 Brolis Lailas ir brolis Vud sėdėjo ten. Brolis Lailas tarė: „Broli Branhamai, tai reiškia man, nes aš pasakiau mažai. . .“

190 [Brolis Branhamas kalba su Lail Vud—Red.] Šį vakarą ar aš galiu jiems pasakyti, ką tu sakei? [Brolis Lail Vud sako: „Tikrai gali. Viskas gerai, broli Branhamai“.]

191 Jis pasakė, kai jis ištraukė iš jos vidurius, jis numetė ją ten ir pasakė: „Tu atkandai savo paskutinį gabalą mažasis bičiuli“, - tiesiog štai taip. Numetė ją.

Jis pasakė: „Tai—tai reišė - mane“.

Ir aš pasakiau: „Ne, broli Lailai. Tai buvo ne tai“.

192 Brolis Banks ten gale, pasakė: „Kiek žmonių šiame pasaulyje, kiek tūkstančių norėtų stovėti, kur mes stovime tiesiog dabar ir matyti Dievo jėgą, nužengiančią ir padarančią kažką panašaus!“ Kitaip tariant, jis kaip. . .

193 Aš manau, kad mes visi jautėmės kaip Petras: „Gera būti čia. Pastatykime tris palapines“. Suprantate? Teisingai.

194 Taigi, broli Lailai, jūs dabar esate pateptas Šventąja Dvasia. Jūs palikote Egiptą. Cesnakų puodai ir pasaulio purvas liko užnugarį. Dabar jūs stovite ant Jordano kranto, tiesiog kitoje pusėje. Tegul Dievas jus perveda; Lailai.

¹⁹⁵ Visagali Dieve, čia yra Tavo trofėjus. Jis tikrai buvo baisioje padėtyje, Viešpatie, bet mano širdis pergyveno dėl jo. Mūsų maldos ten sudavė tiesiog triuškinantį smūgį, ir tai, kas laikė jį, pasitraukė nuo jo. Tai buvo sudaužyta. Ir dabar jis eina prie Jordano. [Brolis Lailas Vud sako: „Ačiū Tau, Jėzau“—Red.] Paimk jį į pažadėtąją Šalį, Viešpatie. [„Taip, Viešpatie.“] Ir užantspauduok jį tarp žmonių. [„Taip, Viešpatie.“] Kad, tą šlovingą dieną, kai mes ten susitiksimė, leisk man pajauti jo apkabinimą, šaukinat: „Mano brangus broli!“ [„Amen.“] „Aš pažįstu Jį“. Atvesk Banks kartu su juo, Viešpatie, ar Tu padarysi? Tėtį ir mamą, ir visus juos, seserį, ir visą tą didelę šeimyną, tegul visi mes susitiksimė ten, Viešpatie, ir kiekvienas iš jų bus pripildytas Šventosios Dvasios. Aš meldžiu Jėzaus Vardu. Amen. [„Amen“.]

Tu Ją gausi, broli. Telaimina jus Dievas, broli Lail.

¹⁹⁶ [Kažkas sako: „Broli?“—Red.] Taip, broli. [„Skambina tarptautiniu - mirtinas atvejis, laukia linijoje“.]

¹⁹⁷ Kažkas prie mirties, skambina tarptautinėje linijoje. Ir kol aš ten būsiu, aš perduodu tarnavimą broliui Nevilui.

¹⁹⁸ [Brolis Nevilas sako: „Didi ir nuostabi diena Viešpatyje! Dievas padarė dėl mūsų šiandien nuostabių dalykų. Mano lūkesčiai visiškai išsipildė—Red.]

[„Atsistokime kartu.

¹⁹⁹ Neužmirškite susirinkimo trečiadienį vakare. Daug melskitės. Visos nepatenkintos, neužtikrintos širdys, būkite daugiau ryšyje su Dievu. Laikas priartėjo. Dabar yra laikas. Šiandien yra išgelbėjimo diena.

²⁰⁰ Telaimina Dievas kiekvieną iš jūsų ir svečius, žmones iš toli, mūsų malda, kad Dievas suteiktų jums malonę kelyje, grįžtant į savo gyvenamąsias vietas. Malonu, kad jūs buvotė su mumis. Ir kada vyksitė, melskitės už mus, kad Dievas laimintų taip pat ir šioje vietoje.

²⁰¹ Mūsų dangiškasis Tėve, Tavo tarnas atėjo ši vakarą atlikti tarnybinio Tavo tarno ir pranašo darbo, stovėdamas pralaužime, statydindamas užtvaram, atėjo pas mus su karštu Tavo tarno uolumu, krikštytas Šventąja Dvasia ir su dovanota pranašo tarnyste, kad kalbėtų šiai kartai. Padėk mums šiandien ir šitą vakarą priimti Žinią, kuri ateina mums, Viešpatie, pranešimas, kad būti pasiruošusiais.

²⁰² [„Palaimink kiekvieną, kuris ši vakarą išeis pro šio pastato duris. Tegū ta liga, kuri ant mūsų, apie kurią mes nieko nežinome, tegū Tavo palaiminta malonė ir jėga apsaugos ir išgydys mus, ir išsaugos mus iki to laiko, kai Tu būsi pasiruošęs pervesti mus į kitą pusę. Palaimink visus prislėgtus ir nusivylusius, išsigandusius ir silpnus.

203 Dieve, ši vakarą mes meldžiame, kad ypatingas aplankymas, Šventosios Dvasios palaiminimas ilsėtųsi ant kiekvieno pakeleivio, ant kiekvieno piligrimo, ant kiekvieno atvykėlio mūsų vartuose. Kiekvienam, kuris išeis pro šias duris ši vakarą, tegul ta Kraujo uždanga, nuo Kalvarijos kryžiaus, pakankamai apdengia ir aprūpina.

204 Išgydyk mus, kai mes sergame. Saugok mus Savo galinga jėga. Patepk mus tarnavimui. Leisk mums vaikščioti meilėje Tavo akivaizdoje, per visas mūsų gyvenimo dienas. Ir mes šlovinsime Tave už tai, nes mes to prašome Jėzaus Kristaus Vardu ir dėl Jo. Amen.

205 Ir telaimina jus Dievas. Ir mes džiaugiamės jus turėdami. Paspauskite vienas kitam ranką“.]

206 [Brolis Branhamas sugrįžta ant pakyls, tuo metu kai susirinkusieji išsiskirsto, paspausdami rankas ir sveikindami vienas kitą.

207 Brolis Branhamas su kažkuo kalbasi.] Tikrai dėkoju už viską, ką jūs dėl manęs padarėte, už atviruką ir...?.. Taip, pone. Tikrai vertinu...?..

208 [Brolis Branhamas kalbasi su broliu Nevilu—Red.] Taigi mes pasiuntėme tikėjimo akmenį...?.. Čia buvo žmogus iš...?.. Taigi aš pasiunčiau už jį maldą Jėzaus Kristaus Vardu. Išgulėjo ten valandą, nebuvo nei pulso, nei kvėpavimo, nieko. Nei kvėpavimo, nei pulso ar atodūsiu, nieko; akys sustingo akiduobėse, iškrito už sakyklos. [Brolis Nevilas sako: „Ji tiesiog paliko jį ten gulėti, kol nepasimeldėme“.]

209 *Šitas* vis dar įjungtas? [Brolis Nevilas sako: „Taip, jis vis dar veikia“, - nurodydamas, kad mikrofonas vis dar įjungtas—Red.]

210 Ar galiu atkreipti jūsų dėmesį? Ten, jaunas evangelistas, pamokslininkas čia Indianoje pamokslavo ir krito mirtinai už sakyklos maždaug prieš valandą. Kol jis pamokslavo, krito į priekį ir mirė už sakyklos, žinomas evangelistas, kuris pamokslavo čia Indianoje. Pastorius ką tik atėjo ir iškvietė mane. Jis mirė tiesiog pamokslaudamas po Dvasios patepimu, krito į priekį, akys sustingo, sustojo kvėpavimas. Jis paskelbtas mirusiu, gulėjo negyvas jau valandą. Ir kažkas liepė jiems paskambinti į bažnyčią, kad aš pasimelsčiau. Taigi aš pasiunčiau maldą, kad sugražinti jį, Viešpaties Jėzaus Vardu. Prisijunkite prie manęs tikėjimu, kad ji būtinai pataikytų į taikinį, atgaivintų ir sugražintų atgal. Ačiū.

211 Dievas tebūna su jumis, kol aš pamatysiu jus trečiadienio vakarą. Jūs, žmonės iš Džordžijos ir apylinkių, iki pasimatymo. Dievas tebūna su jumis.

212 Broli Pat...?..

ĮSŪNYSTĖ I LIT60-0515E

(Adoption I)

ĮSŪNYSTĖS SERIJOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio vakarą, 1960 m. gegužės 15 d., Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org